

Velikonočni pozdrav.

Monoton, vsakdanje življenje prekinemo vsako leto dnevi, porajeni iz potrebe, posvečeni spominom, zaželeni od vsakega, ki si je ohranil iz mladostnih dni trohice id-alov. Ljubi so mladini odraslim in ostarelim. Pozdravlja jih mladina, ker so z njimi spojeni dohodki, po katerih hrepeni otroška duša...

Veselo se jih odrasli, ker vzbujajo spomine, proste vsakdanje navlake, spomine na dneve, prežite v očetovi hiši, rodnem kraju dragi slovenski domovini... Blagodarimo jih starost, ker osvetljuje s svetlim žarom zadnje dneve zemeljskega potovanja... Velika noč!

Pripravlja se mati narava na vstajenje. V skritih delujoče sile so na delu, da pričarajo na zemeljsko površje milijone cvetov raznolikih in raznobirnih, da dajo vselega, novega življenja lahkokrvnim pticam v zraku in drugim živalim v gozdu in na planjavah...

In človek?

Povestnica nam pripoveduje kako so naši pradedi praznovali prihod pomladi. Kako je rajala mladina, kako se je divjala proti nebu dim s žrtvenika, posvečenega Perunu, bogu sonca, blagodejnega izvora luči. V poznejši, krščanski dobi, je dobilo to praznovanje še veliko globlji, resnejši pomen. S praznovanjem prihoda pomladi je zvezala Cerkev praznovanje največjega praznika krščanstva, praznika, posvečenega spominu trpljenja in smrti Odrešenika sveta.

Tam v daljni Palestini se je izvršila pred toliko stoletji največja tragedija sveta, pod uplivom koje se je preobrazila pozneje polovica sveta, ki je povzročila največje evolutivno človeštva, kar jih pozna zgodovina...

Vsako leto praznujemo ta praznik, a vedno novo, vedno drag nam je, kot nam je draga pomlad, drago prerogojenje in vedno presnavljajoče se življenje...

Posebno ljubi so nam ti dnevi letos, ker imajo za nas Slovence večjo važnost kot oni preteklih let.

V pretekli polovici leta se je izvršil prebrat, na kojega smo kot Slovani, člani velike slovenske rodbine z vso pravico lahko ponosni. Petstoletna tema suženjstva, ki je ležala na slovenskem Balkanu, se je umaknila svetlelem dnevu jasneje bodočnosti. S ponosom smo sledili zmagoznostnemu pohodu balkanskih Slovanov, seveda le v misli, a tem iskrenejše. In sedaj, ko se vrača s pomladjo vred tudi mir na Balkan, ko po nehuje grmenje topov, praznujemo tudi mi veliko slavlje, dvojno slavlje, krščansko Velikonoč in zmago slovenskega orožja...

Resnica je, da prinaša vojna neizmerno gorja narodu, da na stopata v njem spremstvu lakota in kuga, da žaluje v zapuščenih domovih nešteto udov in sirot.

Resnica je pa tudi, da se vedno velja Kristove besede, da bo od nečla nurl, kdor hodi z mečem na okrog...

S temi znamenji je poravnani tisoletni dolg, ki ga je dolgovalo plemo Turčinov kulturni Evropi. Tem pomembnejše za nas Slovence pa je, da so naši bratje izvršili zgodovinsko, že v davnih dneh jim stavljen nalog: biti jez pri navalom iztočnih barbarov.

Antemurale Christianitatis.

V tem zmagovalnem pohodu naših bratov niso ovirale klevete zagrizenih sovražnikov Slovanstva, ki se boje njegove neizbrpne sile, katerim je trn v peti vsak napredek slovenskih rodov...

A pustimo jih! Pota dogodkov ni moči izpremeniti, teka usode ni mogoče ustaviti in vsaka klevetna beseda pada s podvojenim silo na klevetnika nazaj...

Halelujah!

Bodi pozdravljena Velikonoč, bodi pozdravljen slovenski rod tu v svobodni deželi in tam onstran morja, kjer kipi proti nebu slovenski Triglav in zre tja, v daljavo na slovenski Balkan, ravno kar osvobodjeni raj...

Pozdravljena Velikonoč!

Slavna slika Lionarda da Vinci: "Zadnja večerja".

Italija, dasiravno v narodnogospodarskem obziru bolj revna slovi že več stoletij kot domovina in središče umetnosti. Zgodovina nam kaže, da so se porodili baš v Italiji najbolj sloveči slikarji, kiparji in umetniki; vsled tega pohajajo kaj radi še dandanes k odnotnim mojstrom razni umetniki iz Evrope in inozemstva, da spopolnijo svoje študije.

Italija nam je dala sloveče slikarje Michelangela, Peruginija, Rafaela Santija, Lionarda da Vincija, glashenika Verdia in mnogo drugih.

V petnajstem stoletju je cvetela slikarska umetnost po Laškem najlepše in se delila v razne šole. Lahko so se sicer tedaj radi bojevali, da skoro nikdar ni bilo mira po njih malih deželah in knježevinah, a prav tako so tudi ljubili umetnost in umetnike.

Med najbolj sloveče slikarje smemo po pravici prištevati velikega mojstra čopiča Lionarda da Vincija, rojenega leta 1452 v vili Anchiana, blizu Vinci na Laškem; umrl 2. maja 1519 na gradu Croix pri Amboise na Francoskem.

Kako vsi drugi, tako je izdeloval v obče tudi Lionardo da Vinci najraje umotvore iz cerkvene zgodovine. Da Vinci je bil učenec velikega mojstra Andrea del Verrocchio v Firencijah; kasneje je živel in deloval tudi v Milanu. Benetkah ter na Francoskem. Vsled njegovih zaslug poklical ga je tedanj francoski kralj Franc I. k sebi na dvor ter mu dajal kot dvornemu slikarju pravo kraljevo plačo, — kajti da Vinci je bil tudi pravi mojster v kiparstvu in arhitekturi.

Njegovo najbolj znamenito delo je nedvomno slika "Zadnja večerja", katera se nahaja še dandanes v obrednici samostanskega bratov cerkve Maria dell' Grazie v Milanu na Laškem.

Leonardo da Vinci je izvršil to delo tako umetno in mojstrsko, da se zatopi človek pri pogledu te slike nehoti v oni posvečeni kraj, kjer se je vršila pred tisoč leti v resnici zadnja večerja Gospodova v zgodovinsko znanem jeruzalemskem mestecu.

Slika je še dandanes tako dobro ohranjena, kakor bi bila dovršena šele pred kratkim.

Sveto pismo nam veli, da je hotel pripraviti Jezus prvi dan jidovskega velikonočnega praznika svojim učencem velikonočno jagnje ali zadnjo večerjo. Vsled tega je naročil apostoloma Petru in Janezu, da mu naj preskrbita pri nekem znanu dvorano za to velepomembno praznovanje.

Najprej zavzli je naš Učenik s svojimi učenci velikonočno jagnje, zatem jim je milil noge ter postavil zakrament sv. Rešnjega Telesa. Povedal je pri tej priliki tudi, da ga bo eden izmed njegovih navzočih učencev še isti večer izdal, kar se je v resnici tudi po-

Mladost Judeža Iškarjota.

"IN KO JE JEZUS TO REKEL, SE JE UŽALOSTIL V DUHU TER PRIČAL REKOČ: 'RESNIČNO, RESNIČNO VAM Povem: EDEN IZMED VAS ME BO IZDAL.' EV. SV. JANEŽA, 13, 21.

STAR MANUSKRIPIT SLIKA ZGODOVINO MLADOSTI ONEGA UČENCA, KI JE BIL IZDAL KRISTUSA.

Prastar rokopis, katerega so pred letom dni našli v samostanu svete Katarine na gori Sinai, pripoveduje iz mladostne dobe Judeža Iškarjota par črtic, katere dandaj se niso bile znane.

Samostan svete Katarine, ki je bil sezidan leta 530 za časa vladanja cesarja Justinijana, je najstarejši krščanski samostan. V tem samostanu so našli tudi najstarejši znan rokopis sv. Pisma.

V poteku poldruga tisočletja je bil rokopis seveda zelo poskodovan, vendar pa je bilo mogoče prebrati dve tretjini. Pisan je v grškem jeziku. V kolikor je bilo dandaj mogoče razbrati rokopis, nam jasneje vstaja življenjska slika Judeža pred očmi ko je bilo isto mogoče dandaj.

Novi testament pravi, da je oskrboval Judež majhne denarne zneske, katere so dobili v dar Kristus in njegovi učenci. "Oskrboval je blagajno ter goljufal" pravi sveto pismo.

Iz biblije je razvidna ena poteza njegovega značaja: lakomnost, želja po denarju ga je zasledila. Ko je žena v Betaniji mazila z blagodišečimi dišavinami nogi Izveličarja, se je pritoževal nad to "razsipnostjo": boljše bi bilo, da bi se blagodišeče olje prodalo. Povedal je tudi eno, za katero bi se lahko prodalo olje.

Judeževa skopost je postala usodepolna tudi njegovemu Gospodu in mojstru. Trideset srebrnjakov ga je tako premotilo, da je za nje izdal Kristusa.

Novodkriti rokopis pričanja s sanjami, katere je imela mati Judeža malo pred njegovim porodom. Sanjalo se ji je, da bo sin, katerega bo rodila, tat in morilec ter da bo imenu družine v sramoto.

Pod uplivom teh sanj je tako trpela, da je dobila histerične napade. Na prsih otroka, ki se je rodil, par tednov pozneje, se je baje pojavilo materni znamenje v obliki križa in dveh prekrizanih bodalec.

Prestrašena mati je nato baje iskala sveta pri nekem vedeževalcu, ki si pa, kakor pravijo, ni znal razlagati znamenja ter je nato baje sestavil dečkov horoskop. Njegova prorokovanja so bila baje tako temna, kot materine sanje: Dete bo v svojih poznejših letih izdalo Sina Božjega ter končalo s samomorom.

Rokopis pripoveduje nato, da je sklenila mati iznebiti se deteta, da ne postane sodeležna poznejših zločinov svojega sina. S pomočjo vedeževalca je spravila dete v majhen, zaprt zabor, katerega je nato vrgla v reko Jordana, ki je tekla mimo njenega stanovanja.

Na iztoku reke je zapazil vladajoči kralj Theophilus zabor in dočim je svoje spremljevalce opozoril nanj, jim je ponudil, naj vadjajo zanj.

Zabor iz postavljenim detetom je dobil sam. Po imenu, ki je bil priden detetu na koščku pergamenta, je slednjega imenoval Judeža.

Dete je bilo izvanredno lepo in pravilno razvito. Kralj Theophilus in se obesil.

Nekega dne, ko je spremljal so-progo svojega gospodarja, je zapazila ta vabljive breskve v nekem vrtu. Dala je Judežu denarja, naj kupi košarico teh krasnih sadežev.

Čuden slučaj usode je bil, da je bil vrt last Simona, očeta Judeža. Ne da bi vedela sta si stala oče in Judež nasproti. Skušal je bil sadeže ukrasti, da se polasti denarja. Radi tega se je Simon spri z Judežem. V poteku prepirlja je Judež zabodel svojega očeta.

Radi tega je moral zopet bežati. Brez miru se je v beraški obleki potepal par let po svetu, dokler ni neke noči slišal v sanjah glas, ki mu je rekel: Dvigni se, sin usode, ter se podaj na obrežje Jordana, kjer boš čul poslanico odrešenja.

Usoda ga je povedla zopet v Jafu, njegov rojstni kraj, kjer je bil umoril svojega očeta, ne da bi ga spoznal. Tam ga je spoznal stari vedeževalec po materinskem znamenju na prsih, katerega je bilo videti skozi razcepiano obleko.

Judež je sledil nasvetu vedeževalec. V mestu Sygar v Samariji je srečal tri učence Jezusa Kristusa, med njimi Petra, ki ga je vprašal:

"Dobrodošel prijatelj! Koga iščeš?"

"Isčem Jezusa," je odvrnil Judež, "onega čudotvornega moža, ki je sin Jožefa."

"Najdeš ga ob stidencu Jakobu," je rekel Peter, "lahko te povedemo k njemu."

"Jezus, pravi nadalje rokopis, ga je videl prihajati od daleč ter je spoznal v njem Judeža, moža usode, ki ga bo izdal. Sprejel ga pa je med svoje učence, da se izpolni beseda."

Nadaljna vsebina rokopisa od-govarja svetopisemskemu poročilu. Najbrž radi njegove vzgoje je mala četa učencev izbrala Judeža, da vzame v varstvo male zneske, ki so bila njihova last. Njegova lakomost ga seveda tudi sedaj ne zapustila. Varal je svoje prijatelje in končno izdal Kristusa za malenkostno svoto.

Po smrti Izveličarja na križu se je izpolnila tudi usoda Judeža, kakor je bil prorokoval vedeževalec. Iz obupa nad svojim činom je šel in se obesil.

**Rojakom in rojakinjam želim
veselo Alelujo!**

Frank Sakser.

Dolorosa.

Velikotedenska hvalnica.
Spisal Silvij Sardenko.

Kadar vidim spomlad novo zelenje na trnovih grmovih, se spominam tebe; kadar slišim, kakor žubore studenci s hitrejšim in čistejšim tokom, zakoprnim po tebi; in kadar pogleda pomladna zarja s krvavim obličjem v okno moje sobe, mi vstane v duši žalostna slika tvojega sina, Dolorosa.

Dobro je trpečemu sreča, da more najvišje žensko bitje imenovati — Doloroso. Vsako trpeče srce je v duhovnem sorodstvu z njo.

Vsa zemlja je njena živa slika; zakaj povsod srečavam oči, ki so podobne njenim prežalovanim očem; povsod slišim pritažene vzdihle, kakor daljine odmeve njenih srčnih bolečin; povsod nam dandanes izraz okrog usten, ker so pile trpljenje iz istega ke-liha, kakor Dolorosa.

In trnjevih vencev koliko je teh! Se celo tovorike, katere siplje svet človeku v roke, se mu previjejo v trnje, preden si more z njimi ovenčati glavo. Kako se ne bi v dnevih brstja in klitja spomnil nje, najdljveje trnjeve rože?

Jaz ljubim rože med trnjem, zatorej ljubim tudi Doloroso.

Ali vsaka ljubezen ima svojo bol in vsaka bol svoj začetek. Moja ljubezen do žalostne Device se je spočela v davni detinski dobi. To je pregrenka zgodba in moja mati bi zaplakala, ko bi jo brala, a mislim, da je ne bo.

Bil je Veliki petek in v naši hiši dvakrat Veliki petek. Skozi eno okno nizke sobe je gledala pomlad, a skozi drugo okno blela smrt. Ob tem oknu je ležal moj utrujeni in zmuceni oče na smrti postelji.

Poklical me je k sebi. Ker sem bil premajhen, sem stopil na podnožico pred posteljo, da sem mu mogel gledati z obraza v obraz. Sedaj vem, da je moral imeti takrat težko besedo na srečo, a meni nevednemu otroku je ni mogel povedati. Položil mi je na glavo roko in me pral o tem, kamor je bila isti čas zatopljena moja otroška želja.

Očeta ljubezen, tidi otroku v srec.

"Ali imaš že kaj piruhov?"

Stegnil je svojo roko proti vzglavju in mi ponudil lepo, veliko oranžo.

"Ti boš pa meni dal piruhov," je se pristavil.

To je bil zadnji očevar dar. A jaz takrat tega nisem mogel vedeti. Moja mati, ki je stala zadaj ob postelji je vedela in jokala, ko sem se jaz veselil oranže.

V sedanjem spominu šele mi dim, kako grenak je moral biti za moje starše tisti trenutek, ko sem s tolikim veseljem segel po zadnji očetov dar; kako globoka je ljubezen staršev, ki plaka tudi tam, kjer se smeje brezskrbna mladost.

Otrok sem bil in sem pustil očeta in mater v žalosti, sam pa sem hitel vunkaj na veselo cesto. Marsikaj, česar se sam ne spominjam mi je pozneje povedala mati. A nekateri trenotki in prizori iz onih dni so ostali zapisani globoko v moji duši.

V zvoniku pri sv. Juriju je za klopotalo hrupavo klopotalo v spomin Gospodove smrti.

Stekel sem do cerkve, ki stoji en sam lučaj od moje rodne hiše. Radovedno sem gledal gori v zvonik, kaj se je zgodilo zvonovom.

"Ali so jih res zavezali?"

Iskal sem vhoda v zvonik, a ga nisem našel. Postal sem pod zvonikom! Pod ozkim svodom so bile zavezane zvonovne vrvi in se ni so premikale, kakor po navadi če so v zvoniku zvonikljali.

Gledal sem pred se in poslušal klopotalanje.

Pod zvonikom sem v tesni votlini pod zvonikom zagledal tebe, Dolorosa, tvojo podobo, vdolbeno v trden les.

Gledal sem jo in je nisem razumel, ker nisem razumel bridke skrivnosti, katera se je v istem trenutku vršila v naši hiši. Žalost ki je bila tukaj samo vdolbena v les, je doma ječala živa ob postelji mojega očeta.

Ti pa, Dolorosa, si me videla in vedela, da postajam sirota, katera skoraj izgubi očeta in kateri ostane le še dvojna žalostna mati: moja mati in ti.

V onem, meni še nejasnem bridkostnem trenutku se je morala spočiti moja ljubezen do tebe. Kakor roža je natišem poglaj trn in cvet, zakaj vsaka ljubezen ima svoj bol in vsaka bol svoj začetek.

Ob praznikih so pokopali očeta. Mene niso pustili blizu, priredili so mi dom, ker je bil moj jok neotlažljiv.

"Saj pridejo nazaj!" mi je prigovarjala cerkvenikova Marjeta, ki je ostala v tolažbo pri meni. Nisem ji mogel verjeti, ker sem vedel, kogar denjejo v jamo, ne pride več nazaj.

Vsaka bol ima svoj začetek in konec; in otrokov jok še posebno ni dolg, ne globok.

Očeta so mi pokopali blizu obzidu, v katerem je usekana votlina z Doloroso.

Še vedno žaluje tam v tesni votlini.

Kogar pokopavajo na našem pokopališču, ga neso mimo nje. Ona plaka z njimi in jih tolaži:

"Le pokopljite ga in verujte da pride tudi zanj vstajenja dan!"

Črnooblečene vrste gredo z verim pogledom mimo Dolorose in v solznih očeh jim sije novo upanje. Tó upanje počiva tudi v mojih prsih.

To upanje je tvoje, žalostna Mati!

Saj vidim odprti grob tvojega od smrti vstalega Sina. V duhu vidim, kako se za prvim grobom odpirajo še drugi grobovi, kar jih je kdaj izkopala smrt in zasul bežni čas.

Vsi grobovi mojih dragih pokojnih, vsi se odpirajo pred mojim duhom.

Grob očetov: Glej! Zopet stegne roko proti meni, a v roki ni več simbola časnega življenja — oranže; marveč simbol večnega življenja palma.

Grob mojega brata: Prijazno me pozdravlja in me vabi, kakor me je vabil tolikrat v življenju: Ali greva na solnce?

Grob prijateljev: Vsi prihajajo ker so vsi slišali glas mogočne po-

zavne: Prijatelji, dan svidenja!

Grob ljubezni, tudi njen grob se spet odpre: Po mehkih vrteh odhaja, vsa obsuta s cvetličami in z zlahtnimi jabolki, kakor Vnebo-vzeta v Sattnerjevem oratoriju. Nasmeje se mi in reče: Pojdi za menoj!

Grob veselja: Kakor ptica v jutranji zarji plava proti nebu višje in vedno višje in njena pesem postaja tišja in vedno tišja, dokler popolnoma ne utihne za zemljo in jo prično poslušati nebesa.

Odpiraj se tudi grob lepih sanj: Vstajajo, utelešene s pozornim telesom, jasno-belim, kakor sneg na prisojnem slemenu.

Cvet se je izpremenil v sad; hrepenenje v izpolnitev, utrjena misel v spoznano resnico. Um se globoko pokloni pred njo v blaženi zavesti, kako prav je storil, da se je, bivajoč v smrtnem prahu vselej rad uklonil razodeti, a ne še spoznani resnici.

Kako velika in nedosegljiva je tudi še sedaj! Gora ni manjša ako prideš k njej, samo njena veličastnost je še večja pred tvoji mi očmi. Veličastno stoji večna resnica pred nami, kakor večno mesto pred Petrkrom: ko je je prikrat zagledal, zadelo se mu je ve je, kakor si je preje predstavljal v duši:

"...nobeno mesto ni še bilo tako, nikdar nobeno mu ne bo enako..."

Dovolj! Velika noč prihaja in praznik je silnejši kakor vsaka beseda. Kristus je dvignjen in po-ljuben v slavo vstajenja, ker ga je ljubezen in pokorščina ponižala do smrti na križu.

Kdor tebe prav premišlja, Dolorosa, mu moraš postati Gaudi-osa. Meni si oboje obenem.

Ave, Rosa mystica!

Vsem našim naročnikom, dopisnikom, bralcem, sploh vsem rojakom in rojakinjam široke Amerike želim

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE

Vedniško in upraviščno
"Glas Naroda"

Grob prijateljev: Vsi prihajajo ker so vsi slišali glas mogočne po-

**Rojakom in rojakinjam želim
veselo Alelujo!**

Frank Sakser.

Grški kralj Jurij umorjen na cesti osvojenega Soluna.

KRALJ SE JE SPREHAJAL S SVOJIM PRIBOČNIKOM NA NEKI CESTI V SOLUNU, KO JE OD ZADAJ USTRELIL NANJ Z REVOLVERJEM GRK ALEKO SCHINAS. — KRALJ JE BIL V POL URE MRTEV. — MORILEC JE OČIVIDNO DUŠEVNO PRENAPET.

PRISEGA NOVEMU KRALJU.

POKOJNI KRALJ JURIJ JE BIL BRAT ANGLEŠKE KRALJE-UDOVE ALEKSANDRE. — UMOR JE BIL OMOGOČEN, KER JE KRALJ ODKLONIL VSAKO VARNOSTNO SPRE-
STVO. — V SVOJIH ZADNJIH BESEDAH JE IZRAZIL VE-
SELJE NAD ZMAGAMI GRŠKEGA OROŽJA.

Solun, Makedonija, 18. marca. — Grški kralj Jurij I. je bil danes popoldne ob 5. uri in petnajst minut ustreljen, ko se je spreha-
jal po glavni cesti Soluna. Odkar je bil zmagoslavno ustopil v Solu-
nu, je imel navado sprehajati se po-
popoldne. Njegovo zaupanje v nar-
od je bilo tako veliko, da je ho-
dil vedno le v spremstvu enega
pribočnika. Pred par dnevi je bi-
lo naročeno štirim orožnikom, naj
sledijo kralju v primerni razdalji.
Njihova navzočnost je bila kralju
tako neprijetna, da se je število o-
mejilo na dva, ki sta mu sledila
v veliki razdalji. Včeraj popold-
ne se je vračal s podpolkovnikom
Frankoulis s sprehoda domov. Bil
je jako dobro razpoložen. Govo-
ril je o vojni, o uspehih grške ar-
made, o zavzetju Janine in Solu-
na in uspehi završitvi petdeset-
letnega vladanja.

moč vojaki. A njegov trud je bil
zaman. Prva krogla je dobro po-
godila svoj cilj in kralj se je že
zgrudil na tla.

Težko ranjenega so prenesli v
voz ter odvedli proti bolnici. A
še predno so dospeli do iste, je
kralj izdihnil.

Krogla, izstreljena iz daljave
dveh korakov, je zadela hrbet
kralja pod lopatico ter izstopila
pri želodcu. Napadalec je neki A-
leko Schinas, rojen Grk, ki pravi
da sta ga do tega obupnega
koraka privedli bolezen in beda.

Kakor hitro se je v mestu zaz-
nalo o napadu, so bile čete takoj
poklicane v svoje barake. Vse go-
stilne in kavarne so zaprli, cestna
železnica je ustavila obratovanje
in zvečer je izgledal Solun kot
izmrlo, zapuščen mesto.

Prince Nikolaj, edini član kra-
ljeve hiše, ki se mudi v Solunu,
je v spremstvu častnikov pohitel
v bolnico. Tam je zbranim časti-
kom naznanil smrt kralja ter jih
pozval, naj prispejijo zvestobo no-
vemu kralju Konstantinu.

Prestolonaslednik Konstantin
se mudi v Janini, katero so bili
Grki pred kratkim zavzeli.

Kraljica Olga je dospela danes
iz Preveze v Atene. O smrti svo-
jega soproga je izvedela že na
krovu ladije ter je takoj odpoto-
vala naprej v Solun.

Danski prince Viljem, iz hiše
Schleswig-Holstein-Sonderburg-
Glücksburg, rojen dne 24. de-
cembra 1845, je sprejel dne 6. ju-
nija 1863. grško krono, katero mu
je bila ponudila grška narodna
skupščina na podlagi pogodbe,
podpisane od zastopnikov Fran-
cije, Angleške in Rusije. Dne 27.
junija je bil proglašen polnolet-
nim ter je prevzel vladno kralj-
stvo Jurij I. kralj Helenov, dne 31. ok-
tobra 1863.

Pokojni kralj je bil poročen z
rusko veliko kneginjo Olgo Kon-
stantinovno. Prestolonaslednik
Konstantin je bil rojen leta 1868.
eno leto po poroki starišev ter je
leta 1889, vzel v zakon princesi-
njo Zofojo, sestro nemškega ce-
sarja.

Prudential predloga.

Trenton, N. J., 18. marca. Zako-
nodajna je sprejela danes Pruden-
tial-odločbo, ki zahteva, da bi se
dosedanja akcijska zavaroval-
na družba spremenila v vzajemno
zavarovalno, s 46 glasovi. Predlo-
ga potrebuje samo še governerje-
vega podpisa.

Vihar zahteva več žrtev.

Hamburg, Nemčija, 18. marca. —
Včeraj ponoči je divjal tukaj
 silen vihar, ki je hudo poškodoval
kakih šestdeset ali sedemdeset
manjših hiš na Labi. Neka
velika holandska ladja se je naj-
brže potopila. Kakor je dosedaj
znano, je našlo v valovih smrt
dvanaest mornarjev.

Sednik Gerard — poslanik.

Zvezni senator D'Gorman je
včeraj izjavil, da bo predsednik
Wilson imenoval sodnika Gerar-
da ameriškim poslanikom na
nizozemskem dvoru.

Krasni in brzli parnik

MARTHA WASHINGTON

(Avstro-American proge)

odpluje v soboto dne 22. marca

voznja do Trsta samo 13 dni.

do Trsta ali Reke - - \$37.00

Cena voznih listkov: do Ljubljane - - \$38.18

do Zagreba - - - - \$38.08

Za posebne kabine (oddelek med II. in III. razredom) stane vožnja
cena \$4.00 več za odrasle, za otroke polovica. Ta oddelek posebno
družinam priporočamo.
Vožnja listek je dobiti pri FR. SAKSER, 82 Cortlandt St., New York.

Nase velenje kravo potre-
buje novih podestnih železnic.
Ljudi je vedno več in prometna
sredstva se sedaj ne morejo po-
polnoma odgovarjati vsem za-
htevam.
Najboljši dokaz za to je zvečer
in jutraj na podestnih železni-
zah, kjer se nabere toliko ljudi,
da so natlačeni kot sardele v ška-
tljah.
Sklenili so zgraditi nekaj novih
prog, na razpolago imajo silne
milijone, toda delo se ni stopilo
v akcijo. Vso stvar imajo v ro-
kah velekapitalisti, ljudstvo čaka

in se stiska po maloštevilnih vo-
zovih — gospoda se pa vozijo v
avtomobilih in se mu posmehuje.
To nam je dobro predočil risar
"N. Y. Herald" na današnji
sliki.

Novi boji.

Medsebojni spopadi — Mehi-
kanske vladne čete so na več me-
stih premagale ustaše.

Monteret, Mex., 18. marca. —
Odelek zveznih vojakov, broječ
460 mož je napadel pod povelj-
stvom generala Anberta pri Vil-
laldama 500 pristaev Venustian
Carranza in jih poglaval v beg. Na
bojišču je ostalo 37 mrtvih.
Torreon, Mex., 18. marca. —
Ustaši so pod poveljstvom Calix-
ta Contrerasa premagali garnizi-
jo Pedricena. Mrtvih je 25 voja-
kov.

Rim, Italija, 18. marca. — Ge-
neral Porfirio Diaz, prejšnji me-
hikanski predsednik, je danes
prispeel sem in se nastanil v ho-
telu Bristol. Rekel je, da ga Me-
hikanci komaj pričakujejo, da bi
se vrnil. Deputacija, ki ga uradno
povabi, je že na poti v Evropo.

Piedras Negra, Mexico, 18. mar-
ca. — General Venustiano Car-
ranza se je danes v svojem gla-
vnem stanu pri Monelova oficel-
no izjavil, da so vsa častniška
poročila o bitki pri Anhele neres-
nična.

Jekleni trust na zatočni klopi.

Kakor že dosti velikih trgov-
skih korporacij, tako je postavila
zvezna vlada tudi jekleni trust
na zatočno klop, vsled kršenja
znane Shermanove protitrustne
predloge. Danes mudi se je pred
tukajšnjim vrhovnim sodiščem
William J. Oleott, predsednik O-
liver Iron Mining družbe iz Du-
lutha, Minn., katerega je tudi po-
družnica jeklenega trusta. Zasi-
ljevanje tega slučaja se je prelo-
žilo za nekaj dni, ker je zahteva-
la vlada več važnih kompromitu-
jočih pisem med jeklenim trust-
om in Oliver družbo. Ako se do-
žene dovolj obteževalnih prestop-
kov, bo vlada razpustila jekle-
ni trust z vseni njenimi poslov-
nimi podružnicami.

Dr. Friedmann.

Sto novih pacientov. — Presenet-
ljivi uspehi. — Ponudba \$500.000.
Še vedna nezaupnost.

Dr. Friedmann si bode še ta te-
den izbral 100 nadaljnjih bolni-
kov, katerim bode vbrizgal svoj
serum zoper tuberkulozo. Včeraj
popoldan je preiskal onih šest-
najst bolnikov, katere je začel
zdraviti 8. marca. Ko se je vrnil
v hotel Ansonia je rekel v nav-
zočnosti več zdravnikov: "Vi se
čudite, ker ste videli uspehe, me-
ni pa ni to nič novega. V Beroli-
nu sem videl kaj takega vsak
dan. Zelo sem bil vesel danes, ko
mi je rekel nek bolnik: Tako do-
bro se počutim, da bi kar vstal in
si v restavrantu privoščil dober
steak s krompirjem!"

Iz Albuquerque, New Mexico je
prišel sem v imenu nekega kluba
dr. Joseph S. Cipes in poandil dr.
Friedmannu \$500.000, če bi hotel
iti z njim v New Mexico. Ko si
je ogledal bolnike, je takoj odpo-
toval sam nazaj rekoč, da ga us-
pehi niso zadovoljili.

Pretacea stavka jeklarjev.

Pittsburg, Pa., 18. marca. — V
raznih jeklarnah Allegheny okra-
ja pričakovati je v kratkim spo-
sne stavke. Tako se je izrazil do-
nos zastopnik delavske organiz-
acije I. W. W. Sporazumno z za-
stopnikom Ameriške delavske
federacije, John Lawrencejem se
bo poskusilo še enkrat potrebne
korake v svrhu dosege morebitne
poravnave med delodajalci in de-
lavstvom.

Danes je pričakovala nad 2000
mož broječa množica stavkarjev
nestrojno odgovora zadnjega po-
sietovanja med delavskimi za-
stopniki in lastniki jeklarn. Pred
vsem se delavci pritožujejo nad
slabimi sanitarnimi napravami po
raznih tovarnah; tako tudi vsled
tega, ker se jim računa za dobro
pitno vodo, a daje pa ravno na-
sprotno.

John Bull v zadregi.

Ne ve kaj bi počel z bojevitimi
sufragetkami. — Nekateri pripo-
ročajo deportacijo.

London, Anglija, 18. marca. —
Danes se je v poslanski zbornici
obravnavalo med debato o pro-
računni metode ministrstva za no-
tranje zadeve glede postopanja
proti bojevitim sufragetkam. Ne-
kateri člani zbornice so izjavili,
da so te metode tako brezuspešne,
da jih smatrati za sramoto cele
dežele.

Lord Robert Cecil, unionist, je
izjavil, da bo še uveden zakon
linčanja, ako se fanatičnim žens-
kam dovoli nadaljevati z njih-
ovo taktiko. Priporočal je tudi de-
portacijo bojevitih sufragetk za
nedolocen čas.

Reginald McKenna, tajnik za
notranje zadeve, se je kaj živah-
no zagovarjal. Izjavil je, da je
kritika nepravilna ter rekel, da
je bilo izmed 62 žensk, ki so bile
od 1. januarja naprej obsojene
na zaporne kazni, odpuščenih
pred potekom termina le osem,
ker so se branile sprejemati hrano.
Le humanim potom je mogoče
sreči to gibanje.

19 let brez zavesti.

Atlanta, Ga., 18. marca. — Mrs.
C. Beck, ki je bila po rojstvu
hčerke 19 let brez zavesti in spo-
mina, je sedaj po neki operaciji
na splošnem životu popolnoma o-
zdravljena. Njeno prvo vprašanje
je bilo, kje je dete ter nikakor ni
hotela verjeti, da je poleg nje
stoječa mlada ženska njena hči, ki
je med tem časom postala mati
dveh otrok.

Banditi oslepe bančnega slugo.

Madrid, Španija, 18. marca. —
Banditi so danes v Boremi napa-
dli nekega bančnega slugo, ga o-
slepili s poprom ter mu vzeli
10.000 pezeta.

Letošnje MOHORJEVE KNJIGE so sedaj dobili

za \$1 in sicer šest knjig.
Imamo jih še 150 v zalogi.
SLOVENIC PUBLISHING
COMPANY,
82 Cortlandt St. New York
City, N. Y.

Podporna društva v hudih -- škripcih.

Newyorška zakonodaja stopila na
prste raznim podpornim zvezam.

HUDI PREDPISI.

Vsaka podporna organizacija bi
morala imeti postavno dovolje-
nje za poslovanje.

Med raznimi zakonskimi pred-
logami, katere so bile zadnja leta
potrjene v postavodajni države
New York, je tudi za nas Sloven-
ce gotovo zelo pomembna predlo-
ga o podpornih organizacijah, še
iz leta 1911.

Dasiravno imamo tukaj na ti-
soce in tisoce podpornih organi-
zаций raznih narodnosti, se iste
aisto dosti ozirale na to novo po-
stavo. Delovale so brezbržno na-
prij dokler ni nastopila vladina
blast resnih korakov. Do tega je
dovedla najbrže zakonodajo ve-
lik afera nekega že starega an-
gleskega -- -- -- društva, ka-
teroj je moralo propasti vsled go-
ljive manipulacije svojih urad-
nikov.

Označena postava zahteva pred
vsem oblastveno dovoljenje po-
dovanja od raznih podpornih or-
ganizacij. Vsako društvo mora
imeti od državnega zavarovalne-
ga oddelka takozvani "charter"
in je prisiljeno pokoriti se vsem
tozadevnim predpisom; o svojem
poslovanju mora poročati vsakih
6 mesecev državnemu zavaroval-
nemu komisariju in dati potrebno
varščino v istem znesku, za koli-
kor ima zavarovane svoje člane.
Vsaka Jchnota mora imeti v tej
državi vsaj eno podporno podru-
žnico z najmanj 500 člani.

Postava določa zeno za ona
društva, ki se ne ravnavajo po pre-
pisih občutno kazni. Vsak član,
ali uradnik, ki agitira za slično
društvo se lahko kaznuje do \$500
denarne globe, ali enoletnim za-
porom, ali oboje. Pri tem pa jam-
čijo tudi za varnost društva s svo-
jim premoženjem.

Ako pride v renici do tako re-
sne koraka, bodo pri tem priza-
dela tudi razna naša slovenska
podporna društva. Za samostojna
podporna društva, ki imajo obla-
stveno dovoljenje in ne izdajajo
smrtninskih certifikatov, so pre-
pisi nekaj lažji. Svetovati bi bilo
torej da stopijo naše razne pod-
porne Jednote in dogovor s svoji-
mi tuk. podružnicami vsled in-
korporacije in oblastvenega do-
voljenja; kajti v nasprotnem slu-
čaju bilo bi prizadetih približno
10 500 članov in članice spadajo-
čih k raznim podpornim organi-
zacijam Greater New Yorka.

Ženska volilna pravica.

Washington, D. C. 18. marca.
National American Woman's
Suffrage Association namerava v
posebnem zasedanju člane kon-
gresa se bolj nadlegovati s svoji-
mi prošnjami kot doslej. Začetek
agitacije bode velikanski šod
dne 7. aprila v tukajšnjem gleda-
lišču, kjer bo tudi razglašen na-
tančen program cele akcije.

Harrisburg, Pa., 18. marca. —
V dvorani državnega senata se
bo danes pričelo glasovati za in
proti ženski volilni pravici. Po-
slojje je obkolilo na tisoče žensk
iz vseh strani, ki dajajo oduška
svojim srčnim željam z različni-
mi govori in navdušenimi kliči.

Concord, N. H., 18. marca.

Predloga, ki bi dovoljevala voliti
v posebnih slučajih ženskam, je
bila danes zavrnjena s 239 proti 98
glasovom. Pred glasovanjem se
je vršila dveurna debata.

V rokah detektivov.

Nek neznanec je šel včeraj raz
kolesa treh žensk, ki so stale pred
neko trgovino na East New York
Ave., Brooklyn, vse obročje in ne-
znano kam, pobegnil. Zadevo je
prevzel v roke poročnik-detektivi
Neel Ruddy. Krivea je takoj
izsledil v osebi Samela Stein-
bocka trgovca na Glenmore Ave.
Sodišče ga je postavilo pod var-
ščino \$500.

Sedaj je čas,

da naroči-
jo rojaki
vožnje list-
ke za svoje sorodnike, znanee in
priatelje. Pojasnila glede cen,
kretanja parnikov in sploh vse
kar potrebuje potnik, daje znana
in zanesljiva tvrdka: FR. SAKSER,
82 Cortlandt St., New York.
Na vsako vprašanje se točno
odgovori.

Iz Avstro-Ogrske. Ritualen umor.

Avstrijski poslanik grof Thurn-
Valsassina bode odpcklecan iz Pe-
trograda.

RAZBURJENO PREBIVALSTVO

Vodja ogrske opozicije, Dessy, je
obiskal prejšnjega ministrskega
predsednika.

Dunaj, Avstrija, 18. marca. —
Tukaj so začele krožiti vesti da
bo vlada poklicala svojega posla-
nika iz Petrograda nazaj. Vzrok
tega je zopeten nesporazum, ki
je nastal med obema državama.
Rusija hoče ukazovati Avstriji,
da bi se nič ne umešavala v bal-
kanske razmere in da naj bi za-
čela demobilizirati tudi na jugu.
Uradnega še ni ničesar znano.

Praga, Češko, 18. marca. —
Med prebivalstvom mesta Kolina
na Češkem vlada velikansko raz-
burjenje. Pri neki židovski dru-
žini je služila dekla Pavlik, ki je
naenkrat izginila. Ljudje so mne-
li, da se je izvršil ritualen umor.
Sorodniki dekleta so zahtevali, da
se mora židovska sinagoga na-
tančno preiskati. Našli niso nič-
sar. V mesto je prišel močan ode-
lek orožnikov v varstvo tamoš-
njih judov.

(Med priprostim ljudmi se
večkrat sliši, da zgrabijo židje k
sebi mladega fanta oziroma de-
kleto, ga umore, kri pa potem u-
porabljajo pri različnih svečano-
stih. Tak umor je ritualen umor.
Podobni slučajji so sicer zelo redki
in nekateri celo trdijo, da ri-
tualen umor sploh ne eksistira.
Op. ur.)

Budimpešta, Ogrsko, 18. mar-
ca. — Znanj vodja ogrske opozi-
cije, Dessy, je danes obiskal prej-
šnjega ministrskega predsednika
grofa Khuen-Hedervary-a. Lju-
dje so prepričani, da se hočeta
stara sovražnika zopet spoprijaz-
niti.

Telefonski delavci sprejmejo po- ravnavo.

San Francisco, Cal., 18. marca.
— Nameravana stavka uslužben-
cev Pacific States Telephone & Te-
legraph Co. je izostala, ker je
sprejela unija električnih delav-
cev poravnavo, glasom koje se
jim zviša plača za 25 centov na
dan. Povišanje plače se tiče kakih
3000 delavcev v Californiji, Ore-
gon, Washington, Idaho, Nevada
in New Mexico.

Umetnik umrl lakote.

Charles Marcetta, italijanskega
umetnika, so našli mrtvega v nje-
govem stanovanju na St. 483. v
New Yorku. Poginil je bil od la-
kote ter je ležal v svojem stano-
vanju že par dni predno so ga
našli. Umetnik je bil doma v Ita-
liji jako uspešen kot pokrajinski
slikar ter je prišel v Ameriko, ker
je slišal, da plačujejo tukaj ve-
like svote za lepa umetniška de-
la. Njegov prijatelj, ki ga je na-
šel mrtvega, je izjavil, da je ve-
del, da se mu slabo godi, da si pa
ni mogel misliti, da si nesrečnež
ne more kupiti najpotrebnejše
hrane.

Denarje v staro domovino

pošiljamo:			
K.	\$	K.	\$
5....	1.10	130....	26.90
10....	2.15	140....	28.65
15....	3.15	150....	30.70
20....	4.20	160....	32.75
25....	5.20	170....	34.80
30....	6.25	180....	36.85
35....	7.25	190....	38.90
40....	8.30	200....	40.90
45....	9.30	250....	51.15
50....	10.30	300....	61.35
55....	11.35	350....	71.61
60....	12.35	400....	81.80
65....	13.40	450....	92.00
70....	14.40	500....	102.25
75....	15.45	600....	122.75
80....	16.45	700....	143.10
85....	17.45	800....	163.90
90....	18.45	900....	184.00
100....	19.45	1000....	204.60
110....	22.50	2000....	407.00
120....	24.55	5000....	1017.00

Poštarina je všteta pri teh svot-
lah. Doma se nakazane svote iz-
plačujejo popolnoma, brez vinarja
odbitka.

Naše denarne pošiljave razpo-
šilja na zadnje pošte e. k. pošto
branični urad na Dunaju v naj-
krajšem času.

Denarje nam poslati je najpri-
ličneje do \$50.00 v gotovini v pri-
poročnem ali registriranem pis-
mu, večje zneske pa po Postal
Money Order ali pa po New York
Bank Draft.

FRANK SAKSER,
82 Cortlandt St., New York, N. Y.

Srečna ura.

—0—

Povest iz starega Pompeja.

—0—

Na gomili Aedila Terentiusa Feliksa zunaj herkulanskih vrat sta se sešla. Toda ne dostikrat, za njo je bilo to le redkokadaš mogoče, da bi imela ob istem času nekaj minut prostih. Toda kadar sta se sešla, tedaj sta se veselila, poljubljala in kramljala, sedaj resno, sedaj veselo, prav kakor se zgodi pri mladih, ljubečih ljudeh.

Oba sta bila uboga sužnja in vendar sta kovala srečne načrte za bodočnost. Miceioev gospodar Vibrius Saturninus je bil posestnik velike, dobro ideoče suknjene valjalnice. Mladi Miceio je bil eden nejspretnjših delavcev in zato mu bila valjalnica izročena v nadzorstvo.

V sobi, kjer so volno strigili je pa delala Plotilla, njena gospodinja, stara vdova je je pošiljala delati, seveda zaslužek Plotille pa sama spravila. Ako je le količkaj mogoče bilo si je Miceio iskal kako delo v sobi za strženje in to le za trenotek samo, da je zamogel Plotillo za trenotek videti, ali jo pozdraviti. Pri tem pa je moral biti zelo previden, ker Saturninus ni ljubil, da bi sužnji po nepotrebnem govorili pri delu, ali da bi celo opazil kako ljubkovanje. S tem se nič ne naredi — delati in delati! — to je bil vedno njegov opomin. Saturninus ni bil sicer trd, toda mnogokrat čemer.

Plotilla, moja dušica!

Čedna, čvrsta deklica je hitela k njemu.

„Dolgo te že čakam“, je nadaljeval, „bal sem se, da te celo ne bode.“

Prijel jo je nežno za roko v senč gornje in z drugo roko gladil črne lase na potnem čelu.

„Zelo sem morala teči, Miceio. Moja gospodinja je imela veliko dela za me ko sem domu prišla. Obupala sem že, da ne bodem mogla priti. Toda to mi ni bilo mogoče prenesti. Oh, kako vedno poželim, da te vidim!“

Potislila je Miceio, da se je vsedel za kameniti rob ob gomili in se brzo prav tik njega vsedla. Njeno glavo je naslonila na njegovo prsa. „Miceio, moj ljubi Miceio!“

„Tilla, Tilla — oh, kako te ljubim.“ Potistil je na lahno njeno glavo nazaj in jo poljubil; potem pa je zrl v oči.

Iz njenih oči so se strinjale solze, potem je glavo zravnil in dal roko čez njeno ramo.

„Poslušaj me“, je opetovano prišel pripovedovati. Saturninus mora iti k stari Ceji in Plotilla kupiti. On, Miceio, jo je že pohvalil kot spretno delavko — in ako bodeta oba pri enem gospodarju, je že mnogo za njo pridobljeno. Prazil bodo na ugodno priliko in gospodarja prosil, da se z njo poroči, saj gospodar mu je že tako naklonjen. Potem bodo za njo nastopili srečni dnevi, delala bodeta za deset družin in si mogoče za starost prisluzkovala slobo in to vsled posestne udanosti, delavnosti in zvestobe. In če se to tudi ne zgodi, saj je že dovolj sreče, ako sta člani iste suženjske družine in se zamoreta poročiti.

„Glej, draga moja Tilla, kako sem srečen, ko te tukaj vidim s tvojimi črnimi lasmi, kakor noč črnimi očmi, rudečimi ustnicami in zobmi kakor bi bili izrezani iz slonove kosti, poleg tega se pa še tako sladko smeješ, da res neiztrpno čakam na one dni, ko se bo deva vedno videla in srečno živela, da se najini lasje pobelijo. Verjemi mi, naša srečna pride še gotovo.“

Deklica ga je pomirila in rekla: „Da, Miceio, potrpežljivo bodem: najina srečna ura mora priti. Čakala bodem. Bogovom bodem pa prinesla evetlie, da nam bodo naklonjeni.“

Oba sta bila vesela in kramljala o srečni bodočnosti.

„Čas je prišel, Tilla“, je pripomnil mladi suženj ter se vzravnal, „ne smeja se zamuditi.“

Srečno sta se poljubila in vzela slovo. Tilla je brzo tekla ter se večkrat obrnila in z roko pomigala.

Miceio je gledal za njo, dokler jo je mogel videti.

Veliko je bilo še zaprek, ktere sta morala se prestati. Miceio in Plotilla, predno se je zamogla uresničiti njuna zaželjena sreča.

Sreča se je pričela njima nasmejavati. Saturninus je povečal svoje valjalnice, in bolje mu je kazalo da si nakupi več sužnjev, nego bi jih od drugih sprejemal in plačal.

val zaslužek. Miceio je uporabil to priliko in priporočal Plotillo. Saturninus je dal povelje, da naj jo pripelje. Poznal je sicer njeno ime iz računskih plošč, toda ni se za njo brigal.

Saturninus je ogledoval mlado čvrsto deklico.

„Tvoja gospodinja je vdova Ceja?“

„Da, gospod.“

„Kako dolgo že delaš pri meni?“

„Več nego jedno leto.“

„Miceio te je pohvalil, da si delavna in ubogljiva. Namera vam te kupiti.“

„O, gospod!“ — je vesela vskliknila in padla na kolena pred Saturnisom ter poljubila rob njegove obleke.

„Vstani!“ je zapovedal smeje. „Ali meni, da bi te tvoja gospodinja prodala?“

„Upam, gospod.“

Saturninus je dvojico zelo pazljivo gledal in opazil kako je Miceio v razburjenosti zarudel v lice. „Z ljubinkovanjem ne bode nič zapomniti si to“, je velel, „v tej zadevi nisem prizanesljiv.“

Te besede so malo otemnile srečo ljubčih, ali za njo je bilo glavno vprašanje kup Plotille.

Tudi vprašanje kupa se je v par dnevih ugodno rešilo. Po ceni ni dobil Saturninus nove sužnjice, toda z njo je pridobil dobro delavsko moč.

Za Miceio in Plotillo so nastali dnevi še huji nego preje, dasi sta takorekoč stopila na prvo stopnjo sreče. Videla in govorila sta mnogokrat izvan delavnega časa ker sta bila člana jedne suženjske rodbine; skupaj sta jedla in tudi bivala v jedni hiši, toda paziti sta morala kadar sta si v roke segla, ali plaho poljubila. Oh gomili Terentiusa sta se le zelo redko kedaj sešla, ker težavno je bilo da bi oba ob enem in istem času vun šla. Paziti sta morala, da paznik ne bi postal nezaupljiv.

Potrpejala sta in ko se je bližal dan Saturnij, ko sužnji lahko pridejo do gospodarja, se je Miceio v svojem veselju in prostodušnosti odločil, prositi gospodarja ako se sme oženiti s Plotillo.

Gospodar je bil o Saturnijah vedno milostiv, in to je Miceio dajalo pogum.

Saturninus ga je srpo pogledal in premišljeval. „Že štirje otroci sužnjev tu okoli hodijo“, je rekel. „To je preveč. Toda kadar bodo najmlajši sposobni za delo, potem naj že bode. — Tako v dveh letih upam.“

Nato je bil Miceio odpuščen. Ta odlok ni bil povsem dovoljen, ker dva leta sta dol čas za mlado ljubčeo dvojico. Toda imela sta saj čisto prihodnost pred seboj. Z veseljem je pripovedal Plotilli odlok gospodarja; a to mu je bilo mogoče še le zvečer, predno sta šla k počitku.

Plotilla je čula samo — dva leta. Vseda se je ob steber, vila roke in jokala. Dva leta. Kako naj to prenaša, ko je vsak dan, vsako uro tako blizo svojega ljubice.

Miceio je hitro odšel, da ga ne bi našli poleg nje. Zelo težko mu je bilo pri sreči.

Plotilla je vso noč prejekala na svojem ležišču; a tudi Miceio ni vso noč zatisnil očesa. Zelo hoječe je zrl v bodočnost.

Ko je za družega dne solnce jasno sijalo, je bila Plotilla mirnejša in se odločila, trdno in potrpežljivo čakati, samo da ne bi težila srea ljubice. Miceio je bil zelo vesel, ko je videl njo tako mirno in udano; ko jej je roko stisnil, mu je jasno gledala v oko in rekla: „Počakajva — tudi dva leta bodeta minola.“

Potrpežljivo sta čakala ljubčea; najprvo sta štela mesece, potem desetine in kasneje dneve.

„Se enoštirideset dni!“ je rekel Miceio Plotilli neko jutro ko je šel na delo in veselo roke mel.

Se enoštirideset dni je hotel čakati Miceio, potem pa nemerava spomniti gospodarja na njegovo obljubo. Lentula, najmlajši suženjski otrok bode potem star sedem let, in je že nekaj časa opredeljena bolj lahka dela v kuhinji.

„Ali nisi srečna, Tilla? Samo še enoštirideset dni! Danes opoldne bode zopet pol dneva minolo. — Toda kaj ti je, zakaj gledaš tako bojazljivo?“

„Prisus“, je šepetala deklica plašljivo je oziraje.

„Kaj pa je z njim?“

„Ta nam ne bode dovolil — jaz to slutim. Tebi ni naklonjen.“

Miceio je kri otrpela v srcu; kakor bi bil omamljen je stal; Plotilla pa je bila nepremična poleg njega.

Drugo znamenje je bilo dano za to, da sta se prestrašila, ker skrajni čas je bil iti na delo. Zelo počasi je delal ta dan. Miceio, dasi je bil preje tako marljiv. Težke misli so ga nadlegovale in težila sree. „Prisus ne bode dovolil“, je rekla Plotilla.

Vedno in vedno so odmevale te besede, temno mu je postalo pred očmi, in zbadalo ga je v sencih. „Prisus ne bode dovolil!“

Ako to ni le domnevanje — to da Plotilla je imela bistro oko, to je Miceio dobro vedel — tega ni zamogel razumeti — potem je vse zgnubljeno.

Napravil je pesti, da so se mu nohte zadrli v meso.

Prisus je bil Saturninusov bratranec in pred kratkim postal njegov sodrug v valjalnici; mož je bil zelo zapovedujoč in čemer.

„Ali si bolan Miceio?“ vprašal ga je paznik, kateri je bil vedno naklonjen marljivemu sužnju.

„Omotica me napade —“

„Najbrže si se večeraj pri hudej plohi prehladil — bode že bolje.“ Paznik je šel proč od njega.

„Prisus ne bode dovolil!“

Počasi se je zvedrilo v možganih nesrečnega Miceio. Saturninus, njegov gospodar, dasi je bil strog in odločen, mu je bil vedno naklonjen. Na njega se more obrniti — takoj še danes, brez odlašanja. Mogoče najde pri njem rešitev.

Takoj opoldne, še pred kosilom, se je pri njem javil.

Dolgo je trajalo predno se je zelo zaposleni Saturninus nanj ozrl.

Miceio se je na vsem životu tresel, mrzel pot ga je obli.

„Kaj hočeš?“

„Gospod —“ in besede so mu obtičale v grlu.

„Kaj pomeni to jecljanje?“

„Gospod — imel si milost — ko si rekel — da se bodem smel poročiti s Plotillo, kadar bode najmlajši suženjski otrok za delo.“

Mala Lentula že dobro pomaga v kuhinji.

Saturninus je pri pripovedovanju le na pol čul, mislil je na druge stvari. Še le čez kratek čas je razumel besede Miceiove.

„To sem ti rekel? Ne spominjam se več —“

„Usmrti me, gospod, ako lažem.“

„Le počasi, Miceio“, je rekel Saturninus smeje, „ti že verjamem, moram preje govoriti s mojim bratrancem Prisusom. Kako on o tej zadevi misli. Jaz nemam nič proti temu, ako se sedaj poročiš s Plotillo.“

„Hvala, o gospod, hvala!“ Veselja ginjen se je suženj vrgel na kolena pred svojega gospodarja. V tem trenotku je vstopil Prisus, čeden mlad mož, v rokah pa imel veliko pisalno tablo. Z nogo je na stran odrinil na tleh klečečega sužnja, ne da bi ga pogledal. „Se je denkrat sem si pustil zmerit stric — glej tukaj. Ali imaš še kaj govoriti s tem?“ in pokazal na sužnja.

„Ne, lahko greš Miceio. Saj ni bilo nič drugega, prosil me je, ako se sme poročiti s Plotillo.“

„Kaj — Plotilla hoče poročiti, ono iz sobe za strženje? Ali si ob razum — to lepo deklico, ti pa si tako črna žival! Iz tega ne bode nič. Zato ne bode bolj marljiva pri delu. — Kaj pa še tu stojš?“

Je zaupil na nesrečnega sužnja. „Ali nimaš ušes — nič ne bode iz tega. Glej, da vun prideš!“

Opotekaje je prišel iz sobane. Zunaj stoječi so se prestrašili, ker njegov obraz je bil prepaden in sive harve. Opotekal se je kakor da bi bil pijan.

„Bolam sem — pustite me, pustite me — bolam sem“, je sikal skozi zobe in vlekel v spalnico ter se vrgel na tla.

Saturninus ni spregovoril nobene besede, ker nanj je njegov bratranec mnogo vplival. Bratranec ni hotel in zato nista več reševala tega vprašanja.

Ko je popoldne Saturninus korakal skozi delavne prostore, je opazil upali obraz Miceia in njegovo zmedeno oči so vanj zrl.

Saturninus je bil dober. „Miceio“, ga je nagovoril, „potrpi še malo. Moji bratranec se bode s časom še premislil.“

Miceio, kateri je marljivo delal je še le s tem prestal, ko ga je njegov gospodar nagovoril. „Hvala ti, gospod“, je odgovoril jecljaje.

Saturninus je odšel, suženj pa svoje delo nadaljeval.

Zvečer sta se Miceio in Plotilla dogovorila in padla na kolena pred Prisusa. Nekaj upanja sta še gojila.

„Kaj hočeta?“ je osorno vprašal Prisus.

„Milost, gospod!“

„Oh, vi dva sta, ki se namera-

vata poročiti! Iz tega ne bode nič, to si iz glave izbita. — Proč, ti malovrednež!“ — in sunil jez nogo jadrkajočega Miceio v obraz — „spusti mojo togo! In ako se že na vsak način hočeš omožiti deklica, potem ti izberem lepšega moža, nego tega črna. Za tega si predobra, tako čedna stvarica, ktera je vredna poljuba rimskega meščana.“

Smeje jej je privzdignil brado in jo poljubil na ustnice.

To je bilo preveč za Miceio črno mu je postalo pred očmi, samaga sebe ni zamogel več premagati, skočil je kviško in prijel Prisusa za rame.

To je trajalo le trenotek, hitro ga je spustil in se sam prestrašil nečuvnega dejanja.

Velika tišina je vladala v hiši Saturnina. Suženj je vzdignil roko proti svojemu gospodarju!

Z bičem v rokah sta na okoli hodila dva paznika. Smrtna tišina je vladala v prostorih za sužnje, le strahoma so se plazili, nemo predse gledali — niti sople nje ni bilo čuti.

Nekaj nezapopadljivega se je pripetilo — suženj je vzdignil roko proti svojemu gospodarju. Že zvečer so postavili križ na malem dvoru prav pred okni spalnice. Sužnji so to videli in bili prepadeni. Nijeden ni isto noč zatisnil očesa.

V kleti pa je bil ubogi v željezu na steno prikovan.

„Usmiljen!“ je še enkrat prosila Plotilla Prisusa.

„Umr! bode“, je ta odgovoril in ne zmeneč sel svojo pot; med tem pa se je Plotilla zgrudila in jokala.

Mrzlo in nekam tajinstveno je bilo zjutraj na malem dvoru obdanem z visokim zidom; solnce se ni vanj posijalo. Zbrana je bila vsa družina sužnjev, to je bila tresoča čreda nesrečnikov.

Saturninus in Prisus sta dospela s oproščeni prebivalci hiše. Na migljaj so pripeljali Miceio, roke je imel na hrbtu zvezane, le siv predpasnik je imel čez kolk. Trdno je korakal in se ni bal smrti. Kaj mu je bila smrt in vse trpljenje, katero ima prestat, proti trpljenju, ko mu je bilo uničeno vse upanje. Lahko in ponosno je korakal v odrešenje — udarec, ki ga je prizadejal je bil prevelik, vsi živci so mu otrpeli.

Brzo je pogledal obsojenj na zbrane in vzdihol. Plotilla ni bila nazvoča.

Molčečega so odpeljali proti križu. Suženj, kateri je roko vzdignil proti svojemu gospodarju, ni smel govoriti.

Prezelaži so spona na rokah in ga na križ vzdignili. Daleč so mu stegnili levo roko, zamolklo so odmevali udarci kladi, oster žebel mu prodril meso in kri je eurkom tekla.

Ni jednega glasu ni dal trpinčeni, veselo je gledal proti nebu. Človeško čustvo je navdihnulo Prisusa.

„Stojte!“ je hkrati zaklical, ko se mu ravno drugi žebel nastavili na desno roko. Mirovali so. Obrnil se je proti strieni in mu nekaj šepetal — dolgo in grozno je bilo. Težko je bilo ga pregovoriti, ker suženj je roko vzdignil proti svojemu gospodarju.

Tihi in blede so bili vsi sužnji. Trdo so držale žilave roke moža pritisnena na križ.

Sedaj je vstopil v osprednje Saturninus in visoko vzdignil roko.

„Zruvajte žebel“, je ukazal, „in odpeljite ga nazaj v ječo.“

Na željo mojega zeta Prisusa ga pomilostim in ga bodem prodal v hispanse rudokope.“

Vsi navzoči so globoko vzdiholi v znak sočutja.

Počasi približujoča se smrt je nadomestovala trpljenje nekaj ure, a vendar so siromaki v tem videli neko odrešenje.

Daleč tam v Hispaniji v divji dolini v Pyrenejah je bila mala naselbina ubornih koč, med njimi je stala samo jedna večja, trdna iz kamena sezidana stavba. Drugo je bilo pa le kamenje.

Drevje je bilo zvito na kamenitih tleh, trda trava je rastle v dolini in tam je iskalo svojo hrano par suhih mul in koz. Črno je zijala odprtina v rudnik.

Tam je delala gruča mož, na nje pa so pazili oboroženi pazniki; izkopano kamenje se zbiral po njegovih dobroti. Veliko ni bilo teh, večina njih je delala od jutra do mraka v zaduhlem, vlažnem zraku, v večni noči v ktere odsevala le uborna luč rudniških svetilk. Sem in tja so izlekli voz iz črne odprtine, ga spaznili in

zopet ga nazaj potistili. Pri delu niso smeli spregovoriti nijedne besede, ne se smejeti — še tako lahka kri je tam otrpela.

Le dvakrat na mesec je bilo za jedan dan več življenja v tej naselbini. Okolu poludne je dospela dolga vrsta voz in gonjačev, ti so vozili rudo do obali. To je bila edina zveza z zunanjim svetom. Gonjači so napravili šotore, drugi dan opoldne pa so zopet odpeljali težko naložene vozove, v ktere so bili vprežene mule. Od daleč je bilo še čuti ropotanje voz. Le ob tem času je bilo čuti veselo človeške glasove.

Zopet je napočil dan, ko so pričakovali voznike. Pred slabo koč je na kamenu sedel osiveli mož in mlél zito na tleh pričvrstnem mlinu. S tresočo negotovo roko je zopet dodejal nova zrnja, ko so bila stara že zmlata, vedno enakomerno je vrtel ta priprosti mlin.

Mrzel veter je pihal v dolino, le sem in tja se je prikral kak solnčni žarek.

Sedaj je poslušal mož in za nekaj časa miroval z mlenjem. „Sedaj pridejo“, je mrmral Miceio, nekdanj tako čvrsti in veseli suženj Saturnina, in zopet nadaljeval svoje delo.

Vedno enakomerno so se pregibale roke v krogu; toda bistro oko bi opazilo, da je na njegovem obrazu še nekaj znak upanja in pričakujoč nasmehe.

Po dvajsetletnem težkem delu pod zemljo je mož v štiridesetih letih postal starček brez moči in svoje volje. Poldrugo leto je vrtel mlin dan na dan in le dvakrat na mesec je prisluzkoval. „Sedaj pridejo!“ je zasedel, nekaj nasmehe se pojavil na njegovem obrazu in zopet zginol, ko so voznički dospeli in napravljali svoje šotore.

To je bilo upanje starčka, njegova ušesa so poslušala, z roko pa je vrtel mlin vedno enakomerno.

Vedno bližje in bližje so prihajali voznički čez strmo, kamenito pot. Mule so sopihale, z upitjem so jih gonjači priganjali na delo. Niso došli brez tovara, ker naselbina je imela razne potreščine.

Sedaj je dospel prvi voz na visočino. Poleg voznika je stopala čvrsta ženska.

„Tam“ — je mož pokazal z bičem — „tam ga vidiš sedeti in vrti mlin dan na dan — nikdar ni drugače.“

„Tam ta starček?“ je ženska neverjetno vprašala.

„Da — to je — Miceio, suženj iz Pompeja.“

Vso resneco dobri mož še ni povedal ženi, ko mu je povedala koga tu išče.

„Miceio — to je moj Miceio!“ Plotilla je hitela naprej in sicer tako hitro, da je voz zadel ostal.

„Lahke stopinje!“ je mrmral mož ob mlinu in prisluzkoval.

„Ženska je.“ Vzdignil je glavo in neprestano vrtel mlin.

„Miceio — Miceio! Ti si moj Miceio!“ Takoj je obstala in bolječe vzdignila roke. „Ali si res Miceio — ali si ti?“ — Daj mi spoznati tvoj glas, odprti tvoje oči! Ali si ti Miceio!“

Miceio je preстал z delom in privzdignil glavo. „Da, jaz sem, Plotilla — si ti,“ je počasi govoril; „vedel sem, da bodeš prišla. Zato sem vrtel mlin vsak dan na dan, ne da bi umrl.“

Jednakovoneč so bile besede de.

„Da, to je tvoj glas Miceio, moj ljubi Miceio!“ je ženska zaklicala. „Sedaj to poznam. — Ali tudi ti še poznaš tvojo Plotillo?“

„Da, to je tvoj glas —“

„Ali me drugače ne poznaš? Ali sem se tak zelo spremenila?“

„Moje oko te ne vidi — slep sem.“

Sedaj je ženska glasno vzkliknila in se vrgla k možu na trdo travo.

Od sedaj naprej je Plotilla sedela vsak dan ob Miceiu, ta pa je vrtel svoj mlin. Pripovedovala mu je svoje osodo, vedno bolj se je mož zanimal za njeno pripovedovanje, sam — je molčal. Sem in tja se je tudi nasmešnil in pobolžal po roki.

Pripovedovala mu je svoje doživljenje. Prisus se je oženil, Saturninus je umrl, ona pa je postala prva služkinja pri mladi gospodini. Zvesto je izpolnjevala svoje dolžnosti, upanje, da bode svojega Miceio še denkrat videla jej ni zamrzlo v sreu. Nikdar ni smel nihče pod strogo kaznjo izgovoriti njegovo ime. Hranila je vse darove, ktere je prejela, vsak sester je dala v skrit pisiker na dvoru. Upala je in upala. Kako se bode njeno upanje uresničilo,

samo ni vedela — toda upala je.

Konečno je prišel dan, ko je s svojo smrtno nevarnostjo rešila mlajša otroka Prisusa iz ognja.

Smela si je izprošiti milost, vse je bilo vnaprej dovoljeno. Prosila je svobodo.

„Veselo me bode, ako tudi kot slobodna ostanem v moji hiši,“ je rekel Prisus.

„Odpusti mi gospod, nemozem.“

„In zakaj ne?“

„Moram poiskati Miceio.“

Prvič je bilo zopet imenovano njegovo ime v hiši.

Prisus ni oporekal. „Ako še živi“, je rekel čez nekaj časa.

„On živi — to čutim tukaj“, in položila je roko na sree.

Dolgo je stal Prisus molče. „Pojdi“, je rekel potem, „izplačati ti bodem pustil še pet tisoč sesterzinov, da ne bodeš brez sredstev.“

Potem mu je pripovedovala o

"GLAS NARODA"

(Slovenic Daily.)
Owned and published by the
Slovenic Publishing Co.
(a corporation.)
FRANK SAKSER, President.
JANAKO PLESKO, Secretary.
LOUIS BENEDIK, Treasurer.

Place of Business of the corporation and
addresses of above officers: 52 Cortlandt
Street, Borough of Manhattan, New York
City, N. Y.

Na celo leto velja list za Ameriko in
Canada \$3.00
" pol leta 1.50
" leto za mesto New York 4.00
" leto za mesto New York 2.00
" Evropa za vse leto 4.50
" " pol leta 2.50
" " četrt leta 1.75

"GLAS NARODA" izhaja vsak dan iz-
zvenem nedelje in praznikov.

"GLAS NARODA"
("Voice of the People")
Issued every day, except Sundays and
Holidays.
Subscription yearly \$3.00.

Advertisements on agreement.

Dopisi brez podpisa in osebnosti se ne
vračajo.
Denar naj se blagovodi pošiljati po
Money Order.
Pri spremembi kraja naročnikov
prosimo, da se nam tudi prejšnje
odpovedne naznani, da hitreje najdo-
mo naslednika.

Dopisom in pošiljankam naredite ta pa-
sof:

"GLAS NARODA"
52 Cortlandt St., New York City.
Telefon 4687 Cortlandt.

Razkrinkani prohibicio- nisti.

Odbor zakonodaje države Kan-
sas je ravnokar zavrnil predlogo,
ki zahteva, da naj se kaznuje
"prodaja, last in uživanje alko-
holnih pijač". Kakor znano, je
Kansas "suha" država; s tem pa
še nikakor ni rečeno, da bi v njej
izredno ne cvetelo pijančevanje.
Zmenjeno predlogo je prišel na
dan Zlatavna, ki je član poslan-
ske zbornice. Kansaski zakonodaj-
ci je niso hoteli sprejeti, ker
so se zbal, da bi jim bile v bo-
doče odvzete vse tiste ure, kate-
re so dosedaj preživeli ob časi
dobrega vina.

Splošno se opaža, da so oni —
ljudje, katerim je vsaka druga
beseda agitacija za prohibicijo,
največji prijatelji alkoholnih pi-
jač, katerim se nečisto tako zlepa
odgovarjati. Boj je naperjen je
proti postavnemu prodajanju
spirituoz, ne pa proti opim ose-
bam, ki pijače skrivaj razpeča-
vajo in si delajo s tem silne do-
bičke. Po "suhih" krajih ni sa-
loinov, dokazano je pa, da je po
njih več pijancev, kot v deželah,
kjer je dovoljeno piti.

Ko je bila v kongresu sprejeta
Webb-predloga, so se prohibicio-
nisti trkali na prsa, čes: — Po-
glejte, kaj smo dosegli! Nisear
niso dosegli! Postava bo ostala
mrtva na papirju toliko časa, do-
kter ne prodre predloga, ki pre-
poveduje "prodajo, last in uživa-
nje alkoholnih pijač".

In kaj je posledica vsega te-
ga? Alkoholne pijače se bodo ka-
kor prej prodajale in kupovale
po Kansasu in to ne pod državnim
nadzorstvom, ampak naskrivaj.
Ljudje, ki vidijo v tem kak
"uspeh", obsojajo same sebe.

NAZNANILO.

Slovenic katoliško podporno društvo
SV. JOSEFA št. 12 3. S. J. na Pitts-
burgh-Allegheny, Pa. in okolice ima svo-
je redne seje vsako drugo nedeljo v me-
secu na 67th ulici.

Vse denarne pošiljke odsotnih članov
naj se pošiljajo samo in edino bla-
gajniku Frank Strauss, 1012 High St.,
Allegheny, Pa.

Vsi dopisi in naznanila naj se pošilja-
jo prvemu tajniku.
Predsednik: Dominik Strižna, 4 Rie-
ckenbach St., Allegheny, Pa.
Podpredsednik: Vincenc Arner, 446
Long Alley, Allegheny, Pa.
I. tajnik: John Simonovich, 831 Phi-
ness St., Allegheny, Pa.
II. tajnik: NIK Povše, 1 Crabb St.
Nurey Hill, Allegheny, Pa.
Blagajnik: Fran Strauss, 1012 High St.
Allegheny, Pa.
Zastopnik: Vincenc Volk, Tell St. 28,
Allegheny, Pa.

Odborniki:
Jakob Laurič, 4617 Carroll St., Pitts-
burgh, Pa.
Anton Lukar, 25 Troy Hill Road, Alle-
gheny, Pa.
Frank Petišaj, 119 Banner Alley, Pitts-
burgh, Pa.
Načelnik preglednika:
Frank Strižna, 1 Rickenbach St., Al-
legheny, Pa.
John Sestnar, 122 — 43 1/2 St., Pitts-
burgh, Pa.
Zastopnik: John Mestnak, 206 Chest-
nut St., Allegheny, Pa.

Slovenske vesti in dopisi.

IZ urada slovenskega samostoj-
nega bolniškega podpornega
društva za Greater New York in
okolice se nam poroča, da je
društveni odbor sklenil mesečno
sejo, katere bi se imela vršiti pri-
hodnjo soboto, preložiti na teden
pozneje, to je na soboto po Veli-
ki noči, dne 29. marca, in sicer z
ozirom na velikonočni praznik.
Po seji dne 29. marca priredi
društvo družinski večer z nepri-
siljeno domačo zabavo. Pri tej
zabavi se bode izrebal lep dobi-
ček, katerega je nek postrvoval-
en član daroval v korist dru-
štvene blaginje. Vstopnina pro-
sta. Društveni odbor najljubšeje
vabi vse prijatelje in prijateljice
društva, da se te prve spomla-
danske domače zabave v prav o-
bitem številu udeležijo. Družinski
večer se vrši v znani "Schützen
Hall" na 8. ulici blizu 3. Ave. v
New Yorku.

Little Falls, N. Y. — Malokrat
se čita kak dopis iz naše naseb-
ne in tudi sedaj nimam nič vese-
lega poročati, temveč žalostno
vest, da je smrtna kosa pobrala
iz naše redne sobrata Josipa Po-
hlevna v najlepši dobi 24 let. Po-
kojnik je bolehal na jetiki od ju-
lija meseca lanskega leta. Dne
11. marca je pa mirno v Gospodu
zaspal. Bil je član dveh društev.
in sicer sv. Barbare št. 21 in sv.
Jožefa št. 53 J. S. K. J. Pogreb
pokojnika se je vršil dne 14. mar-
ca. Obe društva sta spremili ranj-
kega sobrata k večnemu počitku
ter mu darovala v slovo krasna
venca. Pokojnik je bil doma iz
Drenovega griča pri Vrhniki in
je bival v Združenih državah na-
d 6 let. Tu v Ameriki zapuščal za-
ludjočo ženo in enega otroka. Pet
mesecev staro dete pa je drugi
dan po očetovem pogrebu umrlo.
Tu zapuščal tudi dva brata Ivana
in Frana in eno sestro, v starem
kraju pa stariše in par bratov in
sester. Ranjkemu sobratu želim
večni mir in pokoj in bodi mu
lahka tuja zemlja! Ženi, stari-
šem, bratom in sorodnikom pa
izrekam iskreno sožalje. — De-
lavce razmere so bolj srednje in
plača je majhna, torej ne svetuj-
jem rojakom hoditi semkaj. — V
društvenem oziru dobro napredu-
jemo. Imamo tri možka podpor-
na društva in eno žensko, drama-
tično in pevsko društvo. Vsa ta
društva lepo napredujejo. Ne
smem pozabiti slovenske narodne
godbe, ki je v tako kratkem ča-
su, odkar obstaja, tako lepo na-
predovala, in sicer v prvi vrsti
radi tega, ker je imela zelo izur-
jenega kapelnika Mihaela Klop-
čiča. Sedaj pa je izbrala drugega
kapelnika, nekoga Irea. Slovenski
godeci, zakaj bi ne podpirali
Slovenca in bolj izurjenega ka-
pelnika kot je sedanj? Tudi bi
rojakji v naši nasebni raje pod-
pirali slovensko narodno godbo.
Rojaki v Little Falls, ki se niste
pri nobenem društvu, pristopite,
dokler je še čas! Nič ne ve,
kaj ga nesreča čaka. — Pozdrav
in vesele velikonočne praznike!
— Josip Mržlikar.

Crivitz, Wis. — Morda imate
malec prostora za ta-le skromen
dopis, ker od tukaj prihaja šele
drugi dopis, eden je bil lani iz-
pod peresa Ivana Kunčiča. Tu-
kaj je sedaj zopet pričetek nove
slovenske farmerske nasebine.
Lani je kupilo tukaj veliko Slo-
venec zemljo, od katerih smo
trije že na svojem mestu. Zadnji
čas so se naši rojakji začeli pre-
cej zanimati za farme. Če človek
tako premišljuje, mu pride marsi-
kaj na misel, dostikrat tudi kaj
koristnega; na primer koliko bi
Slovenci lahko napredovali na
svojih zemljiščih, če bi se zavzeli
za to stvar resno. Koliko pridelo-
kov bi lahko prodali slovenskim
delavcem po velikih mestih, ali
vsaj slovenskim trgovcem. Tako
bi se lahko marsikateremu revež-
u prihranilo par centov. Farmer
proda prekupčevalcem prav po
ničnostni ceni zdrave in sveže
pridelke, ko jih pa imajo enkrat
možje vse skupaj, lepo pravijo:
Cena skače! Da, cena skače v že-
pu trebnikov! Zato bi bilo
prav, če bi tisto skakanje cen
malo prikrajšali, pa bi imela dva
dobiček, namreč ona dva, ki sta
ga v resnici potrebna. Želeti je,
da bi se kaj takega vpeljalo, kjer
je več slovenskih kmotov skupaj
in prepričan sem, da bi se povoli-
no obneslo, samo malo več zaupa-
nja je treba in vse bi se lahko
posrečilo. Stvar je sicer v tem o-
ziru tako salamensko kočljiva, da
je težko priti do kakega cilja. Če
si kak rojak želi zboljšati svoje
stanje ali zaslužek, dobi takoj do-
voljlo asprotnikov, škodoželjcev
in zavidežev, ki pravijo: Lej

ga! Preje je bil to ali to, sedaj je
pa že nekaj več; že hoče "špi-
lat" gospoda in lepo živet od
nas! Nasprotno pa mora več de-
lati kot marsikdo, da se spati ne
more za svoj posten zaslužek. Že-
leti bi bilo, da bi v takih slučajih
rojakji prišli do prepričanja, da
si je vsak opravičen pomagati
pravim potom do boljšega življe-
nja. Koliko je naših rojakov po
novi domovini, ki se potikajo po
velikih mestih po zaduhlih tovar-
nah in jamah, ki so tako zdravih
rok za poljedelstvo, da je vese-
lje. Tam garajo in vlečejo za
druge, zgubljajo in zapravljajo
najbolja leta. Kdor ima dobiček
od njih, to menda vsak ve in ni
potreba komentiranja. Veliko je
zopet takih, ki se pa zopet samo
pripravljajo, čes, še malo, potem
pa grem, in zopet malo toliko ča-
sa, da ne prikimam starka zima.
Ne odlašajte, rojakji, dokler je še
čas! Upam, da ta moj dopis ne
bode ostal brez uspeha in da se
bomo prihodnjic že sestali pri
plugu. Pozdrav! — A. N.

Rock Springs, Wyo. — V enem
meseču so se tukaj delavske raz-
mere zelo poslabšale, ker so za-
prli dva premoštorova za nedolo-
čen čas. Oni, ki so izgubili delo,
so se razkropili po drugih krajih
s trebnikom za kruhom. Tudi po
drugih rojih ni bogve kaj. Dela-
ma po 4—5 dni oziroma po 1—2.
Toliko v naznanje rojakom, da
ne bodo sem hodili in denar po
nepotrebnem sem metali. Ko se
bode kaj izboljšalo, bomo že
pravočasno sporočili. Je sicer tu-
kaj en rov, ki vedno obratuje,
tudi delavca sprejmejo vsakega,
samo delo je tako živinsko, da
skoraj ni za prestajati. — Kmalu
bode Velika noč; narava se bode
pomladila in upajmo, da bodo
tudi nam nastopili boljši časi. O
pozorjarm fante, da naj se v bo-
doče malo bolj požurijo, da jim
ne bode treba več samotari. V-
sak naj si izbere nevesto, pa bo
kmalu veselje v naši skalnati na-
selbini. Sloveni smo tukaj vsi za
enega in eden za vse. Tako je
prav! Vesele velikonočne prazni-
ke in za prihrule veliko novih na-
ročnikov! — Vseletni naročnik.

Miami, Ariz. — Ker od povsod
čitam dopise, sem se tudi jaz na-
menil malo opisati razmere v na-
ši nasebini. Slovencev nas je tu-
kaj le malo in kar nas je, smo za-
posleni v velikanskem premoš-
kopu, ki je last Miami Copper
Co. Delo se lahko dobi, kdor ho-
če delati, samo človek mora imeti
precejšnje porejto potrpežlivo-
sti, drugače ni nič. Drugega
društva nimamo kot pečlarsko, ki
dobro napreduje. Podpore ne iz-
plačuje, samo semtertja kako pe-
čeno kokaš, ki nam izvzstno tek-
ne. Rojakji, pristopajte! Vsem
pečlarskim voščim vesele veliko-
nočne praznike! — Fran Zaer-
kovnik.

O vojni.

Pred 2500 leti je živel na Ki-
tajskega modrijan Mo-Ti. Dr.
Karl Brunner je prestavil v nem-
ški jezik nekaj njegovih spisov,
iz katerih posnemamo sledeče:
"Mož je splezal na vrt svojega
sosedu in kradel češplje in bres-
kve. Mož je obsojal vsa jav-
nost, če bi izvedela o njegovi tat-
vini in ko bi ga zasačili, bi ga
vlada kaznovala. Zakaj? Ker je
storil sosedu krivico! In če bi
vzel sosedu prešiča, psa ali kra-
vo, potem je storil večji zločin,
kakor če bi bil ukradel češpljo
ali breskev. Zakaj? Ker bi bil
storil sosedu večjo krivico in ker
bi bila krivica večja, bi bil tudi
zločin večji. In če bi prežal na
sosedu, ga oropal in zaklal, tedaj
bi mu bil storil še večjo krivico.
Čim večjo krivico bi mu napra-
vil, tem večja bi bila kazen. V
takih primerih bi bil ves svet e-
din v tem, da je mož kriv in ob-
sojal bi ga; dejal bi: storil je kri-
vico. Tu pa je največji zločin —
napad države na drugo — vojne
in klanje in moritve med dvema
državama! Resnično, večji zločin.
In vendar pravi svet, da je prav
tako, hvali in izjavlja: prav je!
O, kakšna zmešnjava vlada v na-
ziranjih sveta o krivic in pravi-
ci! — Tukaj je nekdo, ki vidi
nekaj črnih predmetov in pravi,
da so črni; če pa vidi mnogo čr-
nih predmetov, pravi, da so beli.
Ali verujete, da ta mož ve, kaj
je črno, kaj je belo? Zopet drugi
je pokusil nekaj grenkih reči in
pravi, da so grenke; če pa je po-
kusil mnogo grenkih reči, tedaj
pravi, da so sladke. Ali verujete,
da ta mož ve, kaj je grenko, kaj
je sladko? — In tukaj je ves
svet, ki ve, da je tatvina ene češ-
plje ali breskve zločin in da je

moritev, ubijanje zločin. Kadar
pa sodi svet o vojnah, o ubijanju
in pustošenju med narodi, tedaj
hvali te zločine in izjavlja, da to
ni krivica! Da, svet ne ve, kaj je
pravica, kaj je krivica!
To je tozba kitajskega modri-
jama, ki je živel v petem stoletju
pred Kristusovim rojstvom. In
od takrat je svet pridobil kultu-
ro in civilizacijo, ki je že pro-
drla v najskrajnejše kote. Ali na-
ziranje o dobrem in slabem je pri
"gospodarjih sveta" še vedno
neizpremenjeno. Ubijanje v vojni
tudi danes ne velja za zločin.

Piano-šivalni stroj.

Neki bistran plovček v Pa-
rizu je izumil piano-šivalni stroj
pijanistov, misleč z močjo, ki se
navadno vsa izgubi, muzikalič-
nim in pridnim zakonskim tudi
materijalno korist auditi. Pod
klavijaturu je napravljen kompli-
kiran mehanizem, in ko žena
igra sonato ali valček, se v istem
času lahko zarobi tucat žepnih
robcev. Ta duhoviti inženir je iz-
računal, da se med časom, ko se
preigra ena Wagnerjevih oper,
da napraviti popolna bala. Ruska
narodna himna da toliko časa, da
se naredi otroška avbica — za
poznejši čas zelo naravno! Fas-
tov valček zadostuje, da se na-
redi lepa flanelasta obleka, in
zvoki za intermezo "Cavalleria
rusticana" izčrpa naravnost
krasno obleko iz svetlega linona.

MELISSENCEIST,

v Ameriki poznan pod imenom
SOROL, se dobi v stekleničah po
25c v lekarnah ali pa naravnost
iz znanega laboratorija: F. Ad.
Richter & Co., 74—80 Washing-
ton St., New York. — Išče se
agente. (Advertisement.)

!! Hiše in loti !!

Več krasnih hiš v Hollis Court,
N. Y., ceno na prodaj. Majhna
napačila, ostanek kot stanarina.
LOTI po zmernih cenah pri Ja-
maica, N. Y. Dobičkanosneje ne
morete naložiti denarja kakor v
lotih v kraju z najlepšo bodo-
nostjo. Pišite za pojasnila ali
zglasite se osebno pri meni. (Tu-
di zvečer.) Vojna na zemljišča
brez kakve obveznosti zastoj. Iz-
leti vsako nedeljo. — Bert P.
Lakner, 1595 3rd Ave. (med 89.
in 90. ul. New York, N. Y. Tele-
fon: Lenox 4851.

Kje je Marija Žandar, ro-
dom iz Praproč, pošta Lukavi-
ca pri Domžalah na Kranj-
skem? Nahaja se že dalje časa
nekje v Ameriki. Ker ji imam
nekaj važnega iz starega kra-
ja sporočiti, prosim cenjene ro-
jake, ako kdo ve za njen na-
slov, naj mi ga naznani, ali se
mi pa naj sama javi. — Mary
Shushtar, 304 E. 9th St., New
York City. (19-20-3)

"GLAS NARODA" JE EDINI
SLOVENSKI DNEVNIK V ZDR.
DRŽ. NAROČITE SE NANJ.

Slovensko katoliško

za Zedinjene države Severne Amerike.

Sedež: FOREST CITY, Pa.

Inkorporirano dne 31. januarja 1902 v državi Pennsilvania

OBESORNIKI
Predsednik: MARTIN SHERMAN, Box 113, Forest City, Pa.
Podpredsednik: JOSEF PETERNEL, Box 91, Winoak, Pa.
I. tajnik: IVAN TELBAN, Box 707, Forest City, Pa.
II. tajnik: JOHN OSOLIN, Box 432, Forest City, Pa.
Blagajnik: MARTIN MUMIC, Box 517, Forest City, Pa.
NADZORNIKI
Predsednik nadzornega odbora: KAROL BALAB, Box 547, Forest City, Pa.
I. nadzornik: IGNAC PODVARNIK, 4734 Hatfield St., Pittsburgh, Pa.
II. nadzornik: FRANK SUNK, 50 Mill St., Luzerne, Pa.
III. nadzornik: ALOJE TAVCAR, 299 Cor. N. — 3rd St., Monk Springs, W. Va.
FOROTNI IN PRIHIVNI ODBOR:
Predsednik porot. odbora: PAUL OBREGAR, Box 402, Wilt. III.
I. porotnik: MARTIN OBERZAN, Box 51, Mineral, Kans.
II. porotnik: ANDREJ SLAK, 7713 Lester St., Cleveland, O.
VRHOVNI ZDRAVNIK:
Dr. J. M. SLEISER, 517 St. Clair Ave., Cleveland, O.
Dopis naj se pošilja I. tajniku IVAN TELBAN, B. D. Box 707 & Forest
City, Pa.
Priljubljen glasilo: "GLAS NARODA".

KRETANJE PARNIKOV

KEADJ ODPLUJEJO IZ NEW YORKA

PARNIK	ODPLUJE	V
Baltic	marc 29	Liverpool
La Provence	" 30	Havre
Pres. Lincoln	" 30	Hamburg
Martha Washington	" 22	Trst - Fiume
St. Paul	" 22	Southampton
Zeeland	" 22	Antwerpen
George Wash.	" 22	Bremen
Niagara	" 22	Havre

Glede cene za parobrodne listke
in vsa druga pojasnila obrnite se
na:

FRANK SAKSER,
52 Cortlandt St., New York City.

NAZNANILO.

Tem potom naznanjam članom
društva Jasna Poljana št. 10 S.
D. P. Z. v Newcomer, Pa., da bo-
de dne 6. aprila redna mesečna
seja, katere se mora vsakdo udele-
žiti. Volilji bodemo delegata za
izvršeno konvencijo, katere se
vrši prvi ponedeljek v maju. Ke-
dor izostane brez važnega vzro-
ka, zapade 50 centov kazni.
Z bratskim pozdravom
J. Blažnić, tajnik.

DELO LAHKO DOBI

izvežban pleskar za pleskanje
kočij in avtomobilov. Plača po
zmornosti. Oglasite se pri:
Frank Zelene,
37 Louis St., Greenwich, Conn.
(13-19-3)

Kje je LUDVIK MIHELIC? Do-
ma je iz Sajoveca pri Ribnici.
Ako kdo izmed prijateljev ve
za njegov naslov, prosim, da
mi ga naznani, ali naj se sam
javi. — Francis Kos, 309
Thompson St., Houston, Texas.
(15-19-3).

SLOVENIC PUBLISHING CO.,
82 Cortlandt St., New York,
prodaja sedaj nastopne knjige
MOHORJEVE KNJIGE
za leto 1913
po \$1.00 poštnino prosto.

PRATIKE

za leto 1913
družinske in Blaznikove, posa-
mezni iztis velja 10c, 50 iztisov
\$2.75, 100 iztisov \$5.00.
Dobiti so tudi v podružnici:
6014 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Ker nam je pošla zaloga roma-
na "V Padisahovi senci" ne mo-
remo nikomu več z njim ustreči.
SLOVENIC PUBLISHING
COMPANY
82 Cortlandt St. New York City,
N. Y.

pošiljajo naši ro-
jaki radi svojim
sorodnikom, pri-
jateljem ali znan-
cem v staro domovino in to seveda najrajše v
GOTOVEM DENARJU, kar pa NAJHITREJE, NAJVESTNEJE in
NAJCENEJE preskrbi

FRANK SAKSER

82 Cortlandt St., New York, N. Y.

PODRUŽNICA:

6104 St. Clair Ave., N. E. Cleveland, O.

Čemu bi drugam segali, ako Vam Vaš rojak

najboljše postrže?

SLOVENIC PUBLISHING CO.

82 Cortland St. New York, City,
N. Y.

Piščalka.

Spisal Cornelia Kardos.

V malem starem Losoviku, ki je bil sicer prazen in zapuščen, je bilo izredno živahno vrvenje. Velika množica ljudi se je gnetla po ulicah; prijavila jih je vest o poroki Mirana Petroviča z lepo Milico. Petrovič je bil najbogatejši kmet v vsej okolici.

In kako lepa je bila nevesta Milica! Bilo ji je komaj osemnajst let, a bila je najgorše dekletje v okolici. Utešena lepota, kakor bajna na evetka. Lep, zelo lep je bil njen nekoliko zažareli obrazek s črnimi lasmi, ki so se ji usipali v dveh močnih pramenih preko ram; zapeljive so bile njene črne iskrene oči!

Petrovič je hotel svojo poroko praznovati po srbskem običaju z največjim sijajem in ker je bil majnik izredno mil, je sklenil napraviti gostijo na prostem. Za hišo je ležal krasen vrt, za njim pa so se razprostirali travniki in vinogradi v prvem pomladnem zenju.

Po dolgem času so se zbrali sva tje na Petrovičevem domu; strelci so naznanjali, da odhaja spreved na nevestin dom, da jo odpeljejo v cerkev, kakor je to srbski običaj.

Na čelu spreveda je stopal srečni ženin Petrovič v svoji živoboj nati svetli opravi s škrlatistim fesom na glavi; spremljala sta ga starešina in priča. Sledile so jim najodličnejše rodbine iz okolišč in v lepih, bogato okrašenih narodnih nosah. Zadnji v sprevedu je stopal godec, zavedajoč se današnje svojega imenitnega in važnega posla.

"Milica, danes je dan tvoje sreče", je rekla mati, ki je polagala niz cekinov hčerki za vrat. "Petrovičeva ljubezen in bogastvo ti bodeta nudila vsega, česar boš poželela, kar te bo moglo osrečiti. Lahko boš v tej sreči pozabila na ubogega pastirja, ki te niti vreden ni."

Milica je povesila oči in ni ničesar odgovorila; iz njenih solz nihaj oči pa je odsevala neskončna bolest. Stopila je k oknu, naslonila vroče čelo na mrzlo steklo in strmela topo na ulico. Razne misli so se ji podile po glavi, v njeni duši so vstajale podobe in spomini iz preteklosti, sanje njene prve čiste in edine ljubezni.

Bila je še brezskrbno dete, ko sta se že poznala in je čutila nagajanje do njega, Ljuboj. Bili so srečni, blaženi dnevi brezskrbne mladosti, ki sta jih preživela skupaj, pohajajoč po travnikih, po gozdovih, ali pa sta ležala v mehki travici in poslušala kaknega pastirja, ki je igral na piščalko. Kako so vplivali ti glasovi na njiju srca! Dehteli sta jima duši in zdelo se jima je, da pojo sami božji angelci. Tako sta se mnogokrat zamaknila v te glasove, da nista opazila, kako nizko je se solnce. Ko pa je začel pihljati lahen vetrček, sta se roko v roki vrnili domov.

In prišel je dan, ko sta se zavedla svojih čustev, ko sta si povedala, da se ljubita. Začudila sta se temu spoznanju, dasi sta vedela že davno, da ločena ne bi mogla živeti. Njuni srca sta se stopili v eno, ustni pa ste se vjeli v prvem poljubu. Prvi sladki, čisti uri ljubezenske sreče — jih je sledilo še mnogo.

Od onega dne je minulo komaj leto dni, a vendar je vse to ležalo kakor bujni raj daleč za njo, ah, tako daleč!

V njeno nežno življenje je po segla usoda s kruto roko. Prišla je ona strašna, usodepolna ura, ko ji je mati naznanila, da je za snubil bogati Miran Petrovič in da mu je že obljubila njeno roko. Milica se je prestrašila te grozne novice in je ponudbo odklonila.

Tedaj pa se jo je mati oklenila in jo s solzami v očeh prosila, naj ne zavrne sreče, ki se ji ponuja. Dolgo časa se je borila Milica sama s seboj, končno pa se je oddala izpolniti materino željo, zrtvovati se materi na ljubo. Takrat se ni zavedala še popolnoma, kaj je storila s tem korakom.

Prišel je dan ločitve z Ljubojem. Kakor navadno sta sedela tudi ta dan v senčnatem gozdu jokaje v tesnem objemu.

"Ali je res, Milica? Ti me hoš zapustiti?" jo je vprašal Ljuboj, popolnoma zapustiti!

"Da, Ljuboj, popolnoma — za vedno!"

"Toda Milica, ali more biti pri kakem drugem tako lepo in dobro kakor pri meni, kjer šepetajo go-

usvajajo ptički in ti glasovi moje piščalke razodevajo moje hrepenenje, mojo ljubezen!"

"To so same sanje, pravi mama kaj imam od evetice in pesmi, kjer vlada revščina in pomanjkanje?"

"Milica, ostani, ne zapusti me ker te tako neizrečeno ljubim, — moje vse!"

"Imaš prav, — ali v resnici je vse drugače, mi pravi mama. — Kot ženo ubogega pastirja bi me vse zaničevalo. Delati bi morala dan za dnevom in tako bi mi kmalu minila mladost in lepota!"

"Ne, Ljuboj, postati hočem bogata Mlada sem, hočem živeti, biti hočem srečna!"

"Dobro! Torej hodi srečna, Milica, hodi vedno srečna!" ji je šel zaklinal — potem pa je zbežal od nje.

Ko bi slutila, da ga ne bo de mogla nikdar pozabiti, bi raje umrla, kakor pa privolila v zvezo s Petrovičem. Zakrila si je oči z rokami, ker je videla čisto jasno Ljubojev obraz pred seboj.

Ne, sedaj v tem položaju ni smela misliti nanj, na preteklo čase, na njega, svojega ljubljeneja!

Zdrnila se je, mraz jo je pretresel in obledela je ko zid. Sliši že godec — še nekaj minut in Petrovič pride, da jo odvede pred oltar. V glavi ji je vrelo in žumelo, srce se ji je krčilo bolestni in obupa! toda, materi je obljubila in prisegla!

Obšla si je solzne oči, na njenem obrazu se je pojavila taka odločnost.

"Grem!" je tiho zašepetala in stopila negotovih korakov Petroviču nasproti.

Tiho, nemo je stopala poleg ženina. On je čutil, kako se je njena ročica tresla v njegovi, videl kako so na njenih trepalnicah blestele solze. Smatral pa je te solze za solze, ki so običajne pri nevestah pred poroko.

Obred se je začel. S kora je zadonelo petje pevcev, Milica je vedno bolj bledela, trepetala je po celem telesu, in ko je stala pred oltarjem, je komaj slišno dihnila "da!"

Po končanem obredu so novoporočencu paru čestitali znanci in prijatelji. Kako lepa je bila Milica v poročni obleki! Zakaj je nevesta tako blede? Zakaj odseva iz njenih sanjajočih, prosečih oči tiha bol?

Polagoma, leno je legla noč na zemljo, pisani lampijončki so rasvetljevali vrt in z neba so gledale svetle zvezde.

V vrtu je bilo prav živahno vrvenje obilnih gostov. Srebrne posode so pričale o ženinovi premočnosti. V njih so prinašali najrazličnejša jedila na mizo; pilo in napivalo se je mnogo novoporočencev.

Godec je v enomer godel in pari so na mehki travi plesali kolo. Milica je sedela poleg Petroviča, utrujena in omamljena vsled šuma. Bilo ji je tesno pri srečju čutila se je med temi veselimi rajajočimi ljudmi ubogo, potrto in nesrečno. Topo je gledala vse se svate; glas veselja ni prišel do njenega srca; samo eno željo je imela: umreti. Kaj hoče pravzaprav še na svetu?

Tedaj se slišijo iz daljave otožni, melanholični glasovi: ali niso to glasovi Ljubojevih piščalke? Postalo ji je ledeno mrzlo pri srečju in zdrnila se je, da so se strešili cekini na njenem lepem vratu. Kakor okamenela je poslušala to otožno melodijo, njene napol odprte oči so strmele in bulile v daljavo.

Daleč v gluho noč plovejo bolestni zvoki, ki jih je rodil spomin na nepozabne ure ljubezni.

Kako so jo pretresali ti zvoki! Proč mora odtod, daleč proč — tja k njemu! — Ni ji obstanka tu med veselimi ljudmi, ki ne umevajo njene bolesti.

Vztrepetala je kakor trepetlika, stemnilo se ji je pred očmi svet se je zavrtel okrog nje in zgrudila se je nezavestna na tla.

Nepremično je ležala na tleh. Mati je bila poleg nje roke in klicala Petroviča: "Pomagaj, Petrovič! Za božjo voljo pomagaj! Milica umira!"

Petrovič je stal nekaj trenutkov kakor pribit, potem pa je prijel s svojimi močnimi rokami nezavestno Milico in jo odnesel s sobo na posteljo.

Kot bi trenil, je prenehalo vse rajanje; vsem se je brala preplazenost na obrazu in kmalu so se gostje razšli.

Samoten, zapuščen sanja v mesečini vrt. Topel večerni vetrček prinaša vonj evetličih akacij in jasmina na odprto okno, pri katerem sedi Petrovič. Nepremično zre na Milico, ki leži v postelji;

njen drobni obrazek izraža bol in notranje trpljenje. Njeni črni lasje ji zakrivajo senco in njeni lici rudita vsled mrzlice.

"Kaj če je vzrok njene bolezn notranja bol, srčna bol? Kaj neki bi bilo?" premišljuje Petrovič polastil se ga je nemir in polasčala se ga je neka jeza. Kako je ona vselej vztrepetala, ko je stopil on k njeni bolniški postelji! Mnogokrat so mu prihajale razne misli nek glas mu je govoril: "Poizvedi kdo je tisti, ki ga nosi v srečju, ki je vzrok njene bolezn, poizvedi in umori ga! Gorje onemu, čigar ime izgovori!" Poslušaj — poslušaj, a vedno samo eno in isto besedo: "Mama! mama!"

Več tednov je ležala že Milica v postelji. Kljub materi in Petrovičevi skrbi, kljub vsem zdravniškim odredbam ni hotelo postati boljše; da, prišli so celo trenutki, ko so mislili, da vsak trenutek ugasne. Toda njena mladost, njena narava je premagala in kmalu se je začelo obračati na bolje. Postalilo se jo je neizrečeno hrepenenje po življenju: "Ah, življenje je tako lepo in živeti hočem!"

Ji je klical notranji glas in po celem ure je premišljevala, kako bi nosila svojo bol, kako bi skušala pozabiti njega, Ljuboj.

Sklenila je biti prihodnje z Miranom bolj prijazna in ljubezniva; hotela je biti srečna samo z njim. Oklepala se ga je, kakor bi vzplamtel njen prvi ljubez kakor bi bil Miran njen prvi sen. Hotela mu je biti hvalažna.

"Ali ne more hvalažnost roditi ljubezni?" se je povpraševala. Okrog tega so se sukale vse misli njenega mladega srca.

Teko so minevali meseci in Petrovič je bil prepričan, da je njegova sreča neomajana. Negoval in ljubil je Milico kakor zenico svojega očesa.

Milica se je borila sama s seboj; njeno srce je krvavelo in klicalo še vedno Ljuboj; hrepenela je po njem, ki edini bi ji mogel dati novo življenje. Končno je spoznala, da je preslaba, upirati se še nadalje sili, usodi in — podlegla je.

Postala je bolj molčeča. Misli in spomin na Ljuboj so se ji vedno pogostje vracali, jo mučili in zopet je živel ure utešenega hrepenenja po njem. S strahom je opazil Petrovič, kako je njeno lice zopet bledelo, kako so se ji ožila usta, vdiralce in izgubljale svoj nekdanji sijaj. Bolelo ga je to, a pomagati ni mogel. Vsaka zdravniška pomoč je bila zastoj. Ko jo je videl tako počasi umirati in veneti, ga je minevala ljubosumnost bolj in bolj.

V oktobru je bilo, proti večeru Od gozdička, kjer so se poznali prejšnji sledovi jeseni, je vel lahen, mehak vetrček. Mrak je počasi, leno legal na zemljo, na nebu so zagorele prve zvezdice, delavci so se vracali veseli iz vinogradov domov; iz daljave so se čuli zvoncei s paše se vracajočih črede.

Milica je sedela na stolu pri odprtem oknu, glava se ji je bila sklonila globoko k prsim — podoba spokornice. Tepeljk je ležal poleg stola na tleh, črni lasje so ji v kodrih valovali po ozkih ramenih; njene oči so zrle trdno, zaprto v jasni večeri. Zazela si je peroti, da bi poletela tja čez gore, daleč, daleč k njemu, k Ljuboju. Hodila bi z njim po krajih, po katerih sta hodila nekdanj; hodila bi z njim, roko v roki, govorila bi o ljubezni; samo luna in zvezde bi bile priče njune sreče.

"Le enkrat se njega videti, samo enkrat se, da se poslovi od njega", je klicalo njeno srce.

"Ljuboj, kje si? Ljuboj!"

"Pri tebi, Milica!" odgovori sladek glas.

"Moj Bog!" zakriči bolestno in strese kot šiba na vodi, "Čuj — njegova piščalka! — On igra! to so zopet njegove mehke, nežne melodije, ki tožijo o izgubljeni sreči!"

Videla je jasno pred seboj: igral je na svojo piščalko, svoje oči pa je upiral v njo, bolestno, očitačino. Zakrila si je oči z rokami in se naslonila nazaj na stol; po njenem mrtvaško bledem licu pa so priletele solze.

Zapel je večerni zvon.

"Mati! Molila bom!" — Sklenila je roke na prsih. Njen obraz je izražal nepopisno bol. Zočela je moliti očenaš: "Oče naš — kateri — kateri si — v — v —"

Zaprla je oči in ugasnila kakor sveča.

Bil je obnpen boj, ki je v njem podlegla.

Odkar je legla Milica pod rušo, je piščalka vtihnila; v mesečnih, sanjavih nočeh je šel Ljuboj na prostor, ki ji je bil najljub-

ši; tam je sedel na gričku in gledal na pokopališče, k šepetajočim žalujkam, pod katerimi je spalava Milica. Ob trkih večerih

= ZLATA ZRNA. =

Zbirka slovenskih citatov in aforizmov.

Treba je samo živeti, nič misliti in življenje nese človeka samo v pravi smeri proti pristaniku, ki mu je usojeno.

Trenotje kratko, mirnega uživanja bridkost greni nesrečnega spomina.

Trenutja imamo v življenja dneih, v katerih nam istna pregiblje smeh, da potajimo — solzo v očeh.

Trpeti vdano in odpustiti je najlepše maščevanje velikih duš.

Trpljenja morje krije vse prostore, v bregovih tesnih je veselja reka; oh koliko trpljenja užiti more, a malo radosti sreče človeško.

Truplo tvoje pač strohni v gomili, ali časa tvojih del ostane.

Tudi laž je časih lepa!

Tudi mučnikov je treba ideji, oni so ji najboljši pospešitelji.

Tudi pri knjigah velja, kar opazujemo pri žigih; čim slabše so, tem več jih porabimo in tem več jih razpeča trgovce.

Ubožec, kdor mora doma žediti, ljudi in življenja ne pozna, a kdor je mnogo hodil po sveti, domov se vrne lahko brez sra.

Učenost je njiva, katera malo kdaj redi moža, ki jo orje.

Uganke menim, da je ni na sveti, katero človek teže razrešuje — naj vestno se tako jo preiskuje neg je sree človeško razumeti.

Uiti ni ti moč usodi, njej znan je najskrivnejši kot, a zlažnati si jo, svest si bodi, če čuvaš se strasti in zmot.

Umetnost je najblažji cvet pravega, čistega človeštva, tisti dar, ki povzdiguje človeka najbolj nad žival ter ga približuje stvarniku.

Umetnost je prava oaza v tem pustem praznem življenju, kjer duša hira in od žeje umira; večno zelen otok poln hladnih potokov, pisanih evetice in ptičjega petja, poln življenja in mladosti, harmonije in sreče.

Umirati in vendar ne umreti, človeku, ne tajim, pokora huda, a hujša je vseh dragih dni zaneti.

Usodi vsak je sam gospod, a sebi le v zasnog šteje, če mila sreča se mu smeje, usoda kriva je nezgod!

Uporne prsi ve, ki dihaš svobodni zrak, srce kipeče, ki biješ, da te sluša milijon, trpeči milijon — čuj, sodba ti je pisana: grobovi tulijo!

Up pusti njemu, ki stoji pred njim bridkosti polna kupa, nebesa tukaj imaš ti, on svoja naj tam gori upa!

Up zlobneža opira se na pačji dom, na pačje mreže, opre se nanj — podira se ter, ko se trdno ga drži, in on in dom na tla zdrži.

Usode krute zakon pač je trd: kar se rodi, rodi se, da pogine. Jedva vzcvete življenje, že premine.

Usode krute zakon pač je trd! V pomladni dan cvet pisan je dva sine, z ledeno roko že ga bofa snrli!

je vzel piščalko in tožil je, kakor tožimo le za mrtvimi, podpri obraz z rokami in jokal, kakor jokamo le za izgubljeno srečo.

Usodni greh, ki nisem jaz ga storil pred svetom mi otmilje čast, veljavo, vse krivde osvetljuje pred ljudmi.

Usodno peha kreposti ali senco. Usodi greh, o kleti greh — ubo!

Umreti, bratje, težko ni, pustiti nade — to boli.

Usodno uro spoznati, kadar bi je, ni umetnost; ampak slutiti jo prej, to je umetnost.

Uspeh potrjuje človeka v dohrem, pa tudi v slabem, in postane tako vir sreče in nesreče.

Uže otroci iščejo "zakaj", ne samo filozofi in matematiki. Razloček med otroki in filozofi ter med kakovim zaljubljenecem in po vrhu se potrim bi bil ta, da so oni srečni, kadar mislijo, da je razlog najden, a takov malosrčen človek ni. Človek je baš bolj k hudemu nego li k dobremu nagiben, rajši veruje slabo nego dobro.

Valovje plove po okrogli zemlji, visoko razburkano valovje skozi dolge reke. Vsako stoletje novi sistemi, vsako stoletje novi nazori, podmene nove, duh časa nov; kar se letos v zvezde kuje, meče se drugo leto v blato; kar sedaj prešinja in giblje človeštvo, temu se smeje za trideset let novi zarod. In v tej stanoviti nestanovitnosti je nekaj, kar je stalno za vse veke, a najbolj izpremenljivo v bežehih dneh posameznikovih — to je človeško srce. Sree — da čudna stvar. Sedaj viharimo in nepokojno, potem mirno in vdano, sedaj strastno in sovražno, potem pokorno in ljubeznivo, sedaj prevzetno, potem ponižno, sedaj kruto, potem usmiljeno, sedaj hrabro, potem boječ — vse to plivka semintja brez prestanka. Ali vkljub temu je bistvo sree z njega svojstvi stalno v zgodovini človeštva, nobenz prekucija, noben razvoj ga ne prestvari. Človeško srce poganja ko neusahljivo drevo v tisoč pomladnih tisoč in tisoč istih evetov in v tisoč jesenih donosa iste sadove.

Valovje življenja je bitje temno, v njem sreča in tuga enako izginja.

in blagor in reva se vedno spreminja, med valem s predrzno posezi roko.

V besedi ne prengli se nikdar, ker izrečena ni več prazna stvar!

Sree človeško večkrat nam odklene, podere mržnje stare mrzle stene.

Besede nepremišljena ostrina nalije v dušo večkrat nam pelina.

in z njim zgreni življenje ti veselo.

umogne moč mladeniško za delo.

V bridkosti se rodi spoznanje. Vesel plenjava klasje žanje, kdor seme je sejal s solzami.

V človeku nemir hrepenenje neti.

ker gledati duh bodočnost želi, ker kliče nazaj minulosti dni, a vedno v sedanjosti mora živeti.

V delih svojih sam bož živel večno!

Večer budi nam slike sreče. duh dvigne v svet se domišljije, sedanjo revo nam zakrije in dni bodočih raje kaže; sree pa sanjam se poda, zastoj razum mu šepeta:

"Le sanje so in up ti laže."

Velika je moč navdušenja, samo vneti ga je treba in netiti.

Hipnotizer.

V trgu "X." je živel alkoholik Grlosuh. V prvih zakonskih letih je bil soliden. Žena ga je znala dobro voditi. Zgodilo pa se je, da se je mož na lovu navadil služiti pijači. Ker se je tekem let gospodinjstvo vsled starih otrok obremenilo, bi se morali izdati za "gašenje" žeje Grlosuha znižati. A kaj! Naš junak ni poslušal gospodarskih nazorov svoje zakonske polovice. V sebi je čutil vedno večjo žejo in moral je piti, vedno več piti. Na tihem je pričel obžalovati, da se je ujel v zakonsko past. Štel je svoj mesečni zaslužek. V duhu je gledal množine rujnega vina, ki bi si ga lahko privoščil, ko bi ne imel družine, otrok in svoje sitne, jezične zene. Zazlehel si je, da bi živel sam in da bi mu žena vedno ne predbacivala njegovega "usmiljenja" do kapljice.

"Revež sem," je godrnjal tuhtam, ko je čez mero uničeval toliko zatiranih alkohol. "Vse svoje moči sem posvetil deželi in državi pa sem vzredil dva krepka mladeniča ki bosta kmalu; neustrasno mahala po glavah sovražnikov in dve krepki zdravi deklici, ki bosta gotovo svoje dni podlagla zdravima zakonoma, iz katerih bodo vzrastli krepki državljani. A kaj imam od tega? Predstojniki me gledajo bolj nezanimljivo država pa trdovratno ščiti zakon na podstavi katerega moram poslušati vedno pridigovanje svoje žene in občutiti včasih, ko se ne morem braniti, njene težke pesti. Hudo je, hudo!"

Razmere so se kmalu tako razvile, da so se Grlosuhu uresničile tajne želje. Žena je spreviedela, da se mora preseliti z otroci v mesto. Na ta način se da otroke bolj izobraziti in kar je glavno: polovico ceneje.

Grlosuh je bil radi sklepa svoje žene ves presenečen. Na videz je obžaloval ločitve od svoje rodbine, a v sree je privrelo veselje, in z radostjo je pozdravljaj svobodo.

Rodbina se je ločila. Grlosuh je bil sam. Sicer mu je ostajalo malo plače, a uredil si je vse nako, da ni bil brez vsinske kapljice. Eno tretjino mesečnega ostanka je porabil za hrano, dve tretjini pa za pijačo. No, pozabiti se ne sme, da je naš "slamnat" vdovec zelo veliko zastoj popil.

Veliko je pil, tri, štiri, pet, šest litrov na dan, a malo je jedel, dostikrat samo enkrat na dan. Verjetno je, da se je pričel alkohol maščevati nad svojim "uničevalcem". Grlosuh ni imel samega suhega grla, kazati je pričel tudi kmalu znake bolezn "delirium tremens".

Veliko zabavo je imela stalna družba, v katero je zahajal Grlosuh. Ta ga je znala "vleči" tako da so bili pogosto vsi člani družbe do solz ganjeni. Hvanili so njegovo ženijalno sposobnost, njegove telesne vrline, njegove zasluže za trg; verjel jim je, da so vse dame v njega zaljubljene in zakonske žene, s katerimi je on kedaj govoril, radi njega od svojih soprogov sumničeno, sramoteno, da celo tepene. Naš "holnik" je vse to verjel in sebi primerno odgovarjal in povpraševal nežni svet, kaj je pač na njem, da ga vse tako ljubi.

Nekoč mu je odgovorila neka razposajenka, da ima hude gemo nične oči. Povedala mu je, da ne prenese njegovega pogleda, češ da jo njegov pogled zapče v oči in jo ta hoče spraviti v hipnotično spanje.

Kmalu so našemu znanecu vsi častitali kot "hipnotizerju". Od tedaj je slednji vedno skušal nežni svet hipnotizirati in marsikava članica družbe ga je imenitno "vlekla".

Naš "hipnotizer" se je toraj imenitno zabaval. Vedno pa je ponavljal eno prošnjo in ta je bila: "Upam, da nikdo ne pove so-progi."

Ne vem, ali je njegova soproga za početje svojega moža izvedela ali pa je le kar tako prišlo pismo, v katerem ga obvešča, da pride v ponedeljek ob 8. uri zvečer z vlakom k njemu, da uredita nekatere zadeve.

Grlosuh ni bil napovedanega poseta nič kaj vesel. Prav zamišljen je sedel v ponedeljek zvečer v gostilni med člani stalne družbe.

Ta družba pa ni bila "umazana". Privoščila je zamišljenemu zakonskemu možu pijačo in ga silila piti, da bi bolj koražno sprejel svojo "pokoro".

Pijača ima svojo moč in razpodi tudi vse skrbi. Tako se je zgodilo tudi, da je postal Grlosuh ko-

nečno prav židane volje ter pozabil na svojo ženo.

Hotel je hipnotizirati. Družba mu je izbrala izboren medij v osebi gostilničarjeve dekle, ki je "alkoholista" dobro poznala in bila nad vse "koražna".

Sedela mu je nasproti in on jo je uspal. Zaprla je oči. Bila je hipnotizirana.

"Povej Franica, ali spiš?"

"Da, kaj pa hočeš?"

"Ali me imaš rada?"

"Oh, Pavle, saj sem Tvoja!"

"Franica, vem, da si Pavletova povej, ali si tudi moja?"

Pri teh besedah skoči dekla pokonci, popade metlo v roke in prične mlati po "hipnotizerju".

Vsi so se kazali preplazeni in silili Grlosuha, da jo prebudi iz "hipnotizirane" spanja.

V zaporu.

— Zakaj si ti tukaj?
— Zaradi prehitre vožnje.
— In ti?
— Zaradi prepočasne.
— Kako to?
— Ker so me dohiteli, ko sem se vozil na ukradenem avtomobilu.

VEDNO PRI POKLICU.

Učitelj glasbe svoji ženi ko ga je kakor običajno zopet pošteno oštela:
"Dragica, previsoko si vzela glas svojih petih litanij."

Sramota.

— Gospod, zakaj imate levo roko v žepu?
— Sram me je, ker sem brilanten prstan pozabil doma!

Na pomoč.

Poveljnik vaškega ognjegasnega oddelka: (že malo kasen) "Se daj pa le rahlo, hiša mojega najboljšega prijatelja je v ognju; in ti vražji tovariši brizgajo vodo naravnost v ogenj."

Filister.

— Včeraj sem dovršil zopet tri ljubimke pesmi.
— Tako, čemu pa?

Utudljivo.

Sodnik: — Sedaj Vam bom prebral vse Vaše predkazni.
— Obtožene: — Ali se lahko vsedem?

PO ZDRAVNIKOVEM SVETU.

— Ali vam ni priporočil zdravnik več telesnega gibanja?
— Gotovo.
— Čemu se torej ne ravnete po njegovem nasvetu?
— Baj gaš, ali ne vidite, kako pridno delam telesne vaje z vrčkom v roki!

Eden ko drugi.

Tat ponuja judu uro z zlato veržico: "Koliko mi daste zanjo?"
Jud: "Če morete dokazati, da ste jo po postavi poti dobili, dam štirideset kron, drugače le deset."
Tat: "Dajte sem deset kron!"

Pogojno.

Ona: "Vidiš, Jože, namesto, da me vedno zmerjaš, bi me moral do nebes povzdigovati, potlej bi bilo prav."
On: "Saj bi te, če bi vedel, da te več nazaj ne bo!"

Za smeh in kratek čas.

Radoveden.

— Francček, štorla ti je prinesla bratec; ali ga hočeš videti?
— Bratec ne, pač pa štorlo!

Uganka.

Kedaj Slovenci pojejo: "Mi pa ne gremo dam'..."
Kadar ne morejo več hoditi!

Ta zna računati.

Gospa: "Koliko mleka na dan ima vaša krava?"
Dekla: "Osem litrov."
Gospa: "In kaj počnete z mlekom?"
Dekla: "Dva litra ga porabimo doma in dvanajst litrov ga prodamo."

Študent.

— Kaj študira Vaš sin, oče?
— Kaj študira, ne vem, vem samo to, da se je zašturiral!

Iz vojašnice.

Podčastnik rekrutu: — Če bi bil tako dolg, kot si neumen, bi lahko mesec kleče dosegel!

IZ KUHINJE.

Kuharica Nežka, katero je gospodar dobro okregal: Kaj mislite gospod, da sem jaz vaša žena?

Izdal se je.

Debevec Nace, ki je bil sicer brez napake, je imel pri naboru smolo. "Kazalec desne roke — pravi — je sključen, da ga ne morem izravnati." Gospodje poizkusajo prst iztegniti, pa ni slo. "Koliko časa pa je že prst sključen?" vpraša stotnik.
Nace: "Dve leti je že."
"Kakšen pa je bil prej?"
"Takle!" — Jaka iztegne vse prste in pokaže komisiji celo dlan.
Stotnik: "Potrjen k 17. polku, tretji bataljon!"

Nezadovoljen berač.

Gospa županja podarila je beraču kos kruha z surovim maslom.
Berač: Pa vendar — gospa, tako neokusno in nehigijenično!

Resnica.

— Ali ti je gospodična Minka povedala resnico, ko si jo vprašal, koliko je stara?
— Cisto resnico!
— Kaj ti je pa rekla?
— Rekla je, da mi ni nič mar, koliko je stara.

Sumljivo.

Čevljar očetu, kateri hoče dati svojega dolgouhega sina učiti čevljarstva: — Ali se ni že deček prej nekaj učil te obrti.

Dober izgovor.

Stražnik: Ali Vama že nisem čestokrat povedal, da je petje in ukanje po ulici policijsko prepovedano ko se vračate domov?
Dijaka: Da, gospod, to dobro znava.

Stražnik: Čemu se torej ne ravnete po mojem povelju?
Dijaka: Zato, ker se še ne vračava domov.

Vzdih.

Zalosten udovec po pogrebu žene: "No, ta špas me je pa zopet lep denar stal!"

Med dvema postopačema.

Kaj nimajo res bogati zasebni, ki lepega življenja? ti ne poznajo delavnikov, ker imajo po sedem nedelj ali praznikov v tednu.

Med prijateljskima.

— Moja žena je tako milosrdna, da se vedno tudi sama joka, ako sliši jokati kako sosedo.
— Tudi moja ima slično lastnost, kadar sliši kreg drugih, krega za tem tudi mene.

Na plesu.

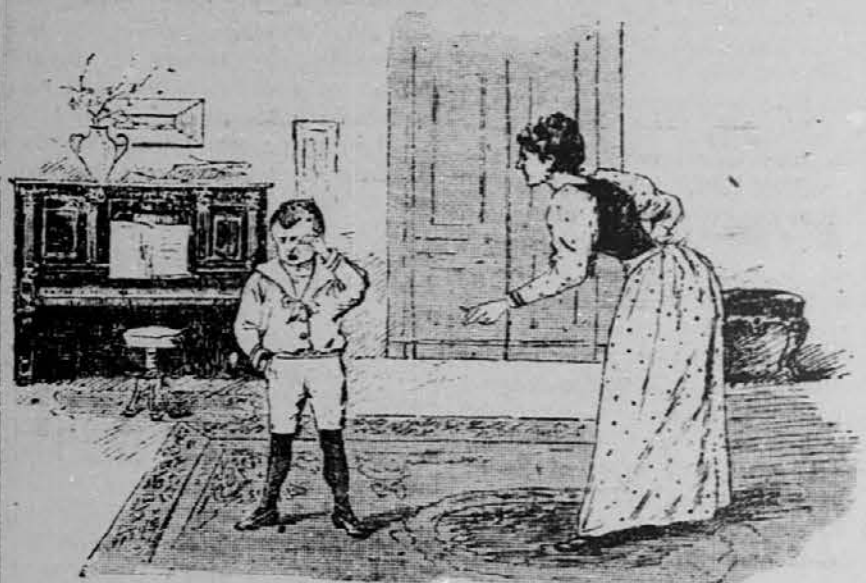

— Gospodična, ali bi bili morda z menoj zadovoljni?
— Čemu ne, ako imate resne misli.

Lepo rečeno.

Gozdar nedeljskemu lovcu: — Vi se lahko smejete, ker ste na varnem.
— Kako mislite?
— Ker ste, razen sebe, že vse obstrelili!

IZDAL SE JE.

Starejša sestra: Takoj mi povej, kdo ti je dal desetico.
Ivanček: (jokaje) Dobil sem jo od naše sosedice z naročilom, da naj skrivam ključ od tvojega glasovirja.

Brata.

Reza: "Ali nista onale dva fantata brata?"
Mica: "Za enega vem, da je; za drugega pa ne morem prav gotovo reči, ali je, ali ni!"

Ženitev.

Spela: "Jaka, kdaj me boš pa vzel, ki mi že tako dolgo obetaš?"
Jaka: "Počakaj še en mesec; med tem časem bom že toliko nakradel, da se bova lahko vzela!"

Po poroki.

Žena: Malo bolj možato bi pa vendar lahko stopal. Ali ni bil tvoj pokojni oče general v vojski?

Za prvo pomoč!

Sluga: — Gospod zdravnik, nek človek Vas je iskal, rekoč, da so se mu jetra vnela. Rekel sem mu, da naj pride jutri za prvo pomoč sem mu nasetoval pivo!

Razložek.

— Prej ste nevesto povzdigovali v nebo, sedaj pa ženo pošiljate v pekel.
— Da, nevesta je bila angelj — žena je pa zlodej!

POSLEDICE PREV ELIKE LJUBEZNI.

— Naš trgovec se je vendarle sedaj poročil s svojo blagajničarko. Pravijo, da se ne bosta do bro razumela v novem stanu.
— Prav imaš; vsled prevelike ljubezni jo je že takoj prvi dan po poroki pretepel.

Nazor.

Ko so se pogovarjali o zdravnikih in advokatih, je rekel nek kmet: — Jaz imam rajši advokata, ker ta mi že vsaj življenje pušči.

Čuden prostor.

— Poglejte gospod, na tem poklju so leta 1806 izgubili Francosi svojo bitko.
— To je pa res čuden prostor! Jaz pa včeraj svoja uro!

Najboljše.

— Ali ste zaljubljeni, gospod doktor?
— Da, gospodična!
— V katero?
— V vse, ko so lepe.
— Katero hočete narediti srečno?
— Nobeno!

Slov. Delavska

Podporna Zveza

Vstanovljena dne 16. avgusta 1908.

Inkorporirana 22. aprila 1909 v državi Pennsylvania,
s sedežem v CONEMAUGH, Pa.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: MIHAEL ROVANSEK, R. F. D. No. 1, Conemaugh.
Podpredsednik: JAKOB KOCJAN, Box 505, Conemaugh, Pa.
Glavni tajnik: VILJEM SUTTER, Lock Box 51, Conemaugh, Pa.
Pomočnik tajnika: ALOJZIJ RAVDEK, Box 1, Dunlo, Pa.
Glavni blagajnik: IVAN PAJK, L. Box 123, Conemaugh, Pa.
Pomočnik blagajnika: IVAN BEROVCEK, Box 1, Conemaugh, Pa.

NADZORNIKI:

I. nadzornik: FRANK BARTOL, Box 714, Thomas, W. Va.
II. nadzornik: ANDREJ VIDRIH, P. O. Box 523, Conemaugh, Pa.
III. nadzornik: ANDREJ BOMBACH, Box 1, E. 51st St., Lorain, Ohio.

POROTNIKI:

I. porotnik: JOSEF DOBODA, 512 Maple Ave., Johnstown, Pa.
II. porotnik: ANTON PINTAR, Box 294, Moon Run, Pa.
III. porotnik: MIHAEL KRIVCEK, Box 234, Primaro, Celo.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. A. M. BRALLIER, Grove St., Conemaugh, Pa.

Članje društva, oziroma njih uradniki, so skupne preloži, se štiti denar naravnost na blagajnika in nikogar drugega, vse človeke pa na glavnega tajnika.
V slučaju, da opazimo družbeni tajnik pri mesečnih poročilih, ali sploh kjerkoli v poročilih glavnega tajnika kakšne pomanjklivosti, naj to nemudoma naznani na urad glavnega tajnika, da se v prihodnje popravi.
Društveno glasilo: "GLAS NARODA"

Vladar sveta.

ROMAN.

Spisal Aleksander Dumas. — Za "Glas Naroda" poslovenil J. Teržak.

"Camere toraj niso pristopne!" je spraševal Monte Cristo.
"Ne vse; nekaj je tukih, nekaj drugačnih. V nekatere se lahko pride s čolnom, v druge zopet ne."
"Ali so daleč od tukaj?"
"Ne; zaenkrat se pri čisti sv. Bonifacija in se vrste po celi o-hali."
Grof je vzel v roke daljnogled.
"Ilustrissimo", je zaklical nenadoma Tordero. "nekaj vi-dim!"
Grof je planil pokoncu. Tordero je nepremično gledal na mal otok.
"Kaj je?"
"Razbita ladja je na obrežju in če se ne motim, je moja."
Monte Cristo je samo mignil, kmalu je obrnil krmilo in šlo je kakor veter proti kraju.
Da, tam na skalah je ležala razbita ladja: razbita v pravem pomenu besede.
Tordero je zajokal.
"Moja je, moja je!"
"Kako je vendar to mogoče?" se je začudil grof. Obraz ni bil več blede, ampak siv, pepelnast. "Ali so jo do sem prignali va-lovi?"
"Gotovo", je odvrnil ribar. "o tej ladji sem govoril."
"Kje so ljudje?"
"Resili so se, ali so se potopili. Kdo ve?"
"Stopi na vrh otoka in natančno preglej če je kod kaj sum-ljivega!" je zapovedal grof mornarju, ki je takoj odhitel.
Monte Cristo je vpl oči v morje, kakor da bi tam iskal iz-gubljenih.
"Lahko je, da so se resili. Kaka ladja je prišla v bližino, pa jih je vrela s seboj."
"Mogoče", je odvrnil starec.
Mornar se je vrnil.
"Ničesar, gospod! Na otoku ni živega bitja."
"Naprej k cameram!"
Čoln je odprl od brega proti Korziški.
"Tukaj so prve votline", je pojasnjeval ribar. "Potem pri-demo v veliko votlino in od tam v prave camere. Ali gremo no-tri?"
"V vse!" je odvrnil grof. "Zdi se mi, da bodo vhodi preozki za naš čoln."
"Prav imate, na to se pomislil nisem. Nič ne škodi. Na bre-gu je dovolj manjših čolnikov."
Prva camera ni bila pripravna za skrivališča. Grof je vse na-tančno preiskal. Nikjer ničesar!
"Tam je vhod!" je rekel ribar in pokazal malo odprtino na vznožju skale. "Na vsak način potrebujejo manjšega čolna. To je mala skrb."
Na obeli je bilo več mornarjev in eden izmed njih je za malo odskočino rade volje odstopil svoj čoln. Vanj so sedli grof, Tordero in ribar. Zadnji je veslal.
Prispeli so v pol temno jama. Stene so se svetile v vseh mogo-čih barvah voda v nje je bila mirna, nekako skrivnostna.
"Ali je ta?"
"Ne, gospod; večja je pet minut od tukaj."
"Dobro! Pregledati moramo vse do zadnje."
Iskanje se je nadaljevalo. Camere so bile vse enake in ko je nastal mirak so bili v zadnji.
Grof se je vsedel na skalo in sedel do jutra. Če je spal ali ne ni nikdo vedel.
Drugi dan so odveslali naprej.
"Ali je to rt Pertusato?" je vprašal Monte Cristo in pokazal na malo gorovje — najjužnejšo točko Korziške.
"Da, gospod, nimamo več daleč do velike jame."
Grof je zahteval steklenico vina. Spil ga je kmalu pol kozarca in snedel kosček kruha.
Med tem je priplaval čoln mimo ovinka do rta Pertusato.
"Gospod, tukaj je vhod v veliko jama, o kateri sem govoril."
"Mogoče ima še kak drug vhod?"
"Mogoče, toda jaz ne vem zanj."
"Ali znate plavati, gospod?"
"Na boj se!"
Srečno so dospeli v notranjost. Vse stene so bile pokrite z kras-nimi belimi kapniki, votlina je izgledala kakor začarana dvorana. Grof je nekaj časa strmел nad krasoto, potem je pa začel pre-iskovati stene.
Nenadoma se je zdrnil.
"Kaj je, gospod?" je zašepetal Tordero. "Kaj vidite?"
"Ničesar; razburjen sem."
Zapovedal je veslati nazaj. Ustavili so se v malem zalivu.
"Dajte mi plateno obleko!" je zapovedal Monte Cristo.
"Ali nečete v druge votline?"
"Ne, sedaj ne!"
Ko se je preblekel, je rekel mornarjem:
"Tako, ko zaslišite žvižk piščalke, prihitite k meni. Če za-žvižgam dvakrat, veslajte v votlino o."

"Gospod, na sledu ste juri; ali Vas smem spremljati?" je za-prosil Tordero.

"Pozneje! Sedaj grem samo na poizvedovanje."
Začel se je plaziti po skalah, proti jami, ker so bili pred pol u-re. Ko je bil že blizu vhoda, je skočil v vodo. Splaval je v votlino, brezslušno, kakor duh. Dospel je do zadnje stene in jel previdno plezati po nji. Stena ni segala do vrha in zdelo se je, kot da bi le-mejila prvo votlino od drugega prostora, ki je moral biti zadaj. S-težavo se mu je posrečilo priti do vrha. Oprijel se je kapnika in po-gledal na drugo stran. Da, tam je bil drug oddelek, ki je tudi moral imeti poseben vhod. Od nekje je prihajala dnevna luč in medlo ob-svetljevala čuden, tajnsten prizor.

Na ilovici je ležala debela možka postava — Danglars. Par ko-rakov od njega je sedel Benedetto z malim otrokom v naročju, po-leg njega je pa klečala Haydee in divje gledala roparja.

Grof je vstreljal.
Benedetto obraz je bil grozen. Rane na licih so se mu bile od-prle in tudi grofov otrok je že imel na sebi sledove one strašne bo-lezni. Haydee, krasna Haydee, je bila kakor okostnjak. Temne oči so ležale v votlinah, lica so ji upadla.

Monte Cristo je dolgo, dolgo časa ogledoval to skupino. Naprej ni mogel. Skala je bila gladka kakor steklo. Edina opora mu je bil tenak kapnik, katerega se je oprijemal z obema rokama. Videl je svojo ženo, videl svojega otroka, a k njima ni mogel.

Niti nalo ni dvomil, da ima drugi del votline tudi poseben vhod. Našel ga bo, najti ga mora, samo če ne bo prepozno.

"Ali si spal polni?" je vprašal Benedetto, ko se je začel Dan-glars stegovati po tleh. "Pazi, da ne padeš v vodo!"

"Proketo, to je pa res neprijeten položaj! Se celo v spanju mo-ra človek gledati sam nase! Ali bo to vedno trpejo? Kaj nama po-maga to diamanti, če jih ne moreva spraviti v denar!"

"Bo že prišel čas, ne boj se! Grof bo podvzel vse, samo da nam pride na sled. Če nas ne najde, se lahko izselimo v Španijo. Do-bro je če ima človek zdravo pamet. Vhod sem našel čisto slučaj-no."

"Grofa se bojim, neizrečeno se ga bojim", je odvrnil Dan-glars.

"No, skupaj bomo že prišli, pa takrat bo že prepozno. Peklen-ske muke mora še prej prestati!"

"Groza me je spreletela, ko sem videl oni čoln, zdi se mi, da je bil Tordero. Monte Cristo tudi ne more biti več daleč!"

"Vzemimo, da nas najde! Plačati bo moral tako odškodnino, da se me bo večno spominjal!" se je zasmejal ropar. "Toda to je še daleč! Za prvo silo bodo zadostovali dragulji. Če je prišel do ceste sv. Bonifacija, nam gotovo ni dalje sledil. Prepričan sem, da je vi-del razbito jadrnico."

"A vseeno, vseeno!"

(Dolje prihodnjic.)

POZOR SLOVENC!

Kedor izmed rojakov ima do-biti kaj denarja iz starega kra-ja, naj nam piše po našo pošto-polnično, ali pa naj nam nazna-ni naslov, kam se ista v stari kraj odpošlje, potem katere se denar na pošti vplača, in mi mu ga tu takoj po prejemu izplača-mo, ker to je edina pot, po ka-teri pridete najprej do denarja kar se je že marsikdo lahko pre-pričal.

Frank Sakser,
82 Cortlandt St., New York City

DELO! DELO!! DELO!!!

The C. C. I. C. v Marquette, Mich., potrebuje več mož za de-lati drva. Plača od sežnja \$1.10 in kompanijski štijt je \$1.90, \$2 ali \$2.10 na dan. Spomladi pride-je različna dela in belenje hoj. Za pojasnila se obrnite na za-stopnika te trdke:
John Knaus,
Land Spur Camp,
P. O. Eben Junction, Mich.
(13-21-3)

ZANIMIVE KNJIGE.

Trije rodovi Dogodki iz ne-kdanjih dni. Spisal Enge-bergt Gangl. Izdala družba sv. Mohorja.
Zelo zanimiva povest, katero je pisatelj postavil v Belokrajno.
Velja 50c. s pošto vred.

Mati. Socijalni roman, spi-sal Maksim Gorki. Velja s pošto vred 80c. Ta roman je zelo času primeren in je zgolj vzlet iz delavskega življenja.

Slovenic Publishing Co.

82 Cortlandt St., * * * New York, N. Y.

NAZNANILO.

Vsem našim cenjenim naročnikom naznanjamo, da bomo od sedaj naprej imeli cene naših pristnih domačih pijač, prob-čene od časa do časa v časopisu "Glas Naroda".

Brinjevec		zaboj 12 steklenic	\$13.00
Tropinjevec		" " "	12.00
Slivovka		" " "	12.00
Cognac		" " "	12.00
Kneipovo grenko vino		" " "	6.00

Cena na galone.

Slivovka	galona	\$2.75
Tropinjevec	"	2.75
Cognac	"	2.75
Whiskey	"	2.00
Vino domače rdeče	"	.50c.

Ako bi kdo izmed rojakov rad zvedel cene drugih pijač, ktere niso tukaj probčene, ga prosimo, da naj se pismeno na nas obrne. Pri večji naročbi znaten popust. POSTREŽBA TOČNA.

Za obila naročila se priporoča.

The Ohio Brandy Distilling Co.

6102-04 St. Clair Ave., Cleveland, O

Hamburg-American Line.

Edina direktna proga med
NEW YORKOM in HAMBURGOM,
PHILADELPHIO in HAMBURGOM,
BOSTONOM in HAMBURGOM

oskrbljena s parniki na dva vijaka:

Kaiserin Augusta Victoria, Amerika, President Grant, President Lincoln, Cleveland, Cincinnati, Pretoria, Patricia, Pennsylvania, Graf Valdersee, Prinz Oskar in Prinz Adalbert,

katerim sledi v kratkem nov parnik na štiri vijake in turbino

IMPERATOR

919 čevljev dolg, 50.000 ton, največji par-nik na svetu.

Izvrstno poslovanje. — Nizke cene. —

Dobra postrežba.

Za vse podrobnosti obrnite se na:

Hamburg-American Line.

41-45 Broadway, New York City

ali lokalne agente.

Pozor, rojaki!

Krasni-
brkoviDobili sem te Washingtona za svoje zdrav-
vile, serijsko številko, k-
ter se jami, da so z n v v-
prava in ko-
ristna.

Po dolgem času so mi je
posrečilo iz-
najti pravo
Alpen tinktu-
ro in Pomado
prosti iznada-
nju in za rast

las, kakor se do sedaj na svetu ni bilo, od kate-
re sočnica in žlezam v glavi in dolgi lasi rastejo
po popolnoma naravnem in ne bodo več izpadali,
ter se oveliki. Ravno tako možkin v 8 tednih
breznožni hodi popolnoma zdraveje. Reumatizem v
rokah in križcih v 8 dneh popolnoma oz-
dravi, kjer oče bradavica, potne nore in o-
sebine se popolnoma odstranijo. Da je to resnica
jaz sem 5000. Pritisni na omik katerega koli
nasled.

JAKOB VAHČIČ

P. O. Box 69 Cleveland, O.

HARMONIKE

bodisi kakoršnekoli vrste izdelujem in
popravilam po najnižjih cenah, a delo
trpečno in zanesljivo. V popravu zane-
sljivo vsakdo pošlje, ker sem se nad 16
let takaj v tem poslu in sedaj v svojem
lastnem domu. V popravku vzamem
kranjske kakor vse druge harmonike te
računam po delu kakor koli kdo zahteva
brez nadaljnjih vprašanj.

JOHN WENZEL

1017 E. 62nd St., Cleveland, O

VAŽNO ZA VSAKEGA SLOVENC!

Vaš potnik, kateri potuje skozi
New York bodisi v stari kraj ali
pa iz starega kraja naj obišče
PRVI SLOVENSKO-HRVATSKI
HOTEL

AUGUST BACH,

48 Washington St., .. New York,

Corner Cedar St.

Na razpolago so vedno čiste

sobe in dobra domača hrana po

nižjih cenah.

Zemljevid balkanskih držav

je dobiti po 15c. komad.

Slovenic Publishing Company.

82 Cortlandt Street, New York

Avstro - Amerikanska črta

(preje bratje Cosulich)

najpripravljenja in najcenejša parobrodna črta za Slovence in Hrvate

Novi parnik na dva vijaka "MARtha WASHINGTON"

Regularna vožnja med New Yorkom, Trstom in Retom

Čase vožnje iz New Yorka za Trst, Reto in

Vsi spodaj navedeni novi par-
brodi na dva vijaka imajo
brezplačni brojav:

ALICE, LAURA,

MARtha WASHINGTON,

ARGENTINA,

OSMANIA,

KARLOVOA

Za Martha Washington čase \$2.00 vč.

IL RAZRED do

TESTA ali BEKE: Martha Washington \$65.00, drugi \$50 do \$95.

Phelps Bros. & Co., Gen. Agents, 2 Washington Street, NEW YORK

RED STAR LINE.

(Plovitba med New Yorkom in Antwerpom.

Redna tedenska zveza potom poštinih parnikov z
brzoparniki na dva vijaka.

LAPLAND 18,694 ton	KROONLAND 12,185 ton
FINLAND 12,185 ton	VADERLAND 12,018 ton
ZELLAND 12,185 ton,	

Kratka in udobna pot za potnike v Avstrijo, na Ogrsko, Slo-
vensko, Hrvatsko, in Galicijo, kajti med Antwerpom in lino-
vanim deželami je dvojna direktna železniška zveza.

Posebno se še skrbi za udobnost potnikov medkrova. Tretji
razred obstoji od malih kabin za 2, 4, 6 in 8 potnikov.

Za nadaljne informacije, cene in vožne listke obrniti se je na:

RED STAR LINE.

No. 9 Broadway NEW YORK.	1396 "F" Street, N. W. WASHINGTON, D. C.	205 Mc Dermott Ave., WINNIPEG, MAN.
84 State Street, BOSTON, MASS.	219 St. Charles Street, NEW ORLEANS, LA.	319 Geary Street, SAN FRANCISCO, CAL.
700 2nd Ave., SEATTLE, WASH.	N. W. cor. Washington & La Salle CHICAGO, ILL.	121 So. 3rd Street, MINNEAPOLIS, MINN.
1319 Walnut Street, PHILADELPHIA, PA.	908 Locust Street, ST. LOUIS, MO.	31 Hospital Street, MONTREAL, QUEEN.

ROJAKI NAROČAJTE SE NA "GLAS NARODA", NAJ-
VEČJI IN NAJCENEJŠI DNEVNIK.

COMPAGNIE GENERALE
TRANSATLANTIQUE.

(Francoska parobrodna družba.

Direktna črta

do Havre, Pariza, Jvice, Inomosta in Ljubljane.

Poštni Ekspres parniki so:

LA PROVENCE "LA SAVOIE" "LA LORRAINE" "FRANCE"

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka

na dva vijaka na dva vijaka na dva vijaka na četiri vijaka